

VERSION VALENCIANA DEL TEXTO DE LA CONSTITUCION

(Publicada en el *Boletín Oficial del Estado* de 29 de diciembre de 1978)

CONSTITUCIÓ ESPANYOLA

PREÀMBUL

La Nació espanyola, amb el desig d'establir la justícia, la llibertat i la seguretat i de promoure el bé de tots els qui la integren, en ús de la seua sobirania, proclama la voluntat de:

Garantir la convivència democràtica dins la Constitució i les lleis de conformitat amb un ordre econòmic i social just.

Consolidar un Estat de Dret que assegure l'imperi de la llei com a expressió de la voluntat popular.

Protegir tots els espanyols i els pobles d'Espanya en l'exercici dels drets humans, les seues culture i tradicions, llengües i institucions.

Promoure el progrés de la cultura i de l'economia per tal d'assegurar a tots una qualitat de vida digna.

Establir una societat democràtica avançada, i

Col·laborar a l'enfortiment d'unes relacions pacífiques i de cooperació eficaç entre tots els pobles de la Terra.

En conseqüència, les Corts aproven i el poble espanyol ratifica la següent

CONSTITUCIÓ

TÍTOL PRELIMINAR

Article 1. 1. Espanya es constitueix en un Estat social i democràtic de Dret, que propugna com a valor superiors del seu ordenament jurídic la llibertat, la justícia, la igualtat i el pluralisme polític.

2. La sobirania nacional resideix en el poble espanyol, del qual emanen els poders de l'Estat.

3. La forma política de l'Estat espanyol és la Monarquia parlamentària.

Art. 2. La Constitució es fonamenta en la indissoluble unitat de la nació espanyola, pàtria comuna i indivisible de tots els espanyols, i reconeix i garanteix el dret a l'autonomia de les nacionalitats i de les regions que la integren i la solidaritat entre totes elles.

Art. 3. 1. El castellà és la llengua espanyola oficial de l'Estat. Tots els espanyols tenen el deure de conèixer-la i el dret d'usar-la.

2. Les altres llengües espanyoles seran també oficials en les respectives Comunitats Autònomes d'acord amb els seus Estatuts.

3. La riquesa de les diferents modalitats lingüístiques d'Espanya és un patrimoni cultural que serà objecte d'especial respecte i protecció.

Art. 4. 1. La bandera d'Espanya és formada per tres franges horitzontals, vermella, groga i vermella; la groga és de doble amplària que la de cadascuna de les vermelles.

2. Els Estatuts podran reconèixer banderes i ensanyes pròpies de les Comunitats Autònomes. Aquestes s'utilitzaran juntament amb la bandera d'Espanya en els edificis públics i en els actes oficials.

Art. 5. La capital de l'Estat és la vila de Madrid.

Art. 6. Els partits polítics expressen el pluralisme polític, concorren a la formació i a la manifestació de la voluntat popular i són instrument fonamental per a la participació política. Són creats i exerciran la seva activitat lliurement dins el respecte a la Constitució i a la Llei. L'estructura interna i el funcionament hauran de ser democràtics.

Art. 7. Els sindicats de treballadors i les associacions empresarials contribueixen a la defensa i a la promoció dels interessos econòmics i socials que els són propis. Podran ser creats i exerciran la seua activitat lliurement dins el respecte a la Constitució i a la Llei. L'estructura interna i el funcionament hauran de ser democràtics.

Art. 8. 1. Les Forces Armades, constituïdes per l'Exèrcit de Terra, l'Armada i l'Exèrcit de l'Aire, tenen com a missió garantir la sobirania i la independència d'Espanya, defensar-ne la integritat territorial i l'ordenament constitucional.

2. Una llei orgànica regularà les bases de l'organització militar de conformitat amb els principis de la present Constitució.

Art. 9. 1. Els ciutadans i els poders públics resten subjectes a la Constitució i a la resta de l'ordenament jurídic.

2. Correspon als poders públics de promoure les condicions per tal que la llibertat i la igualtat de l'individu i dels grups en els quals s'integra siguin reals i efectives; remoure els obstacles que n'impedesquen o en dificulten la plenitud i facilitar la participació de tots els ciutadans en la vida política, econòmica, cultural i social.

3. La Constitució garanteix el principi de legalitat, la jerarquia normativa, la publicitat de les normes, la irretroactivitat de les dis-

posicions sancionadores no favorables o restrictives de drets individuals, la seguretat jurídica, la responsabilitat i la interdicció de l'arbitrarietat dels poders públics.

TÍTOL PRIMER

Dels drets i dels deures fonamentals

Art. 10. 1. La dignitat de la persona, els drets inviolables que li són inherents, el lliure desenvolupament de la personalitat, el respecte a la llei i als drets dels altres són fonament de l'ordre polític i de la pau social.

2. Les normes relatives als drets fonamentals i a les llibertats que la Constitució reconega s'interpretaran de conformitat amb la Declaració Universal de Drets Humans i els Tractats i els Acords Internacionals sobre aquestes matèries ratificats per Espanya.

CAPÍTOL PRIMER

Dels espanyols i dels estrangers

Art. 11. 1. La nacionalitat espanyola s'adquireix, es conserva i es perd d'acord amb el que la llei estableix.

2. Cap espanyol d'origen no podrà ser privat de la seua nacionalitat.

3. L'Estat podrà concertar tractats de doble nacionalitat amb els països iberoamericans o amb aquells que hagen tingut o tinguen una vinculació particular amb Espanya. En aquests països, encara que no reconeguen als seus ciutadans un dret recíproc, els espanyols podran naturalitzar-s'hi sense perdre la nacionalitat d'origen.

Art. 12. Els espanyols són majors d'edat als divuit anys.

Art. 13. 1. Els estrangers gaudiran a Espanya de les llibertats públiques que garanteix el present Títol en els termes que estableixen els tractats i la llei.

2. Només els espanyols seran titulars dels drets reconeguts en l'article 23, llevat d'allò que, amb criteris de reciprocitat, pugui establir-se per tractat o per llei per al dret de sufragi actiu en les eleccions municipals.

3. L'extradició només es concedirà en compliment d'un tractat o de la llei, d'acord amb el principi de reciprocitat. Resten exclosos de l'extradició els delictes polítics. No seran considerats com a tals els actes de terrorisme.

4. La llei establirà la forma en què els ciutadans d'altres països i els apàtrides podran gaudir del dret d'asil a Espanya.

CAPÍTOL II

Drets i llibertats

Art. 14. Els espanyols són iguals davant la llei, sense que pugui prevaler cap discriminació per raó de naixença, raça, sexe, religió, opinió o qualsevol altra condició o circumstància personal o social.

SECCIÓ 1.ª DELS DRETS FONAMENTALS I DE LAS LLIBERTATS PÚBLIQUES

Art. 15. Tothom té dret a la vida i a la integritat física i moral, sense que, en cap cas, ningú no pugui ser sotmès a tortura ni a penes o tractes inhumans o degradants. Resta abolida la pena de mort, llevat d'allò que puguin disposar les lleis penals militars per a temps de guerra.

Art. 16. 1. Es garanteix la llibertat ideològica, religiosa y de culte dels individus i de les comunitats sense cap més limitació, quan siguin manifestats, que la necessària per al manteniment de l'ordre públic protegit per la llei.

2. Ningú podrà ser obligat a declarar quant a la seua ideologia, religió o creences.

3. Cap confessió tindrà caràcter estatal. Els poders públics tindran en compte les creences religioses de la societat espanyola i mantindran les conseqüents relacions de cooperació amb l'Església Catòlica i les altres confessions.

Art. 17. 1. Tota persona té dret a la llibertat i a la seguretat. Ningú podrà ser privat de la seua llibertat, sinó amb l'observància del que estableix aquest article i en els casos i en la forma prevists en la llei.

2. La detenció preventiva no podrà durar més temps del que siga estrictament necessari per a fer les indagacions per tal d'aclarir els fets i, en qualsevol cas, dins el termini màxim de setenta-dues hores, el detingut haurà de ser posat en llibertat o a disposició de l'autoritat judicial.

3. Tota persona detinguda ha de ser informada immediatament i de manera que li siga comprensible, dels seus drets i de les raons de la detenció, i no podrà ser obligada a declarar. Es garanteix l'assistència d'advocat al detingut en les diligències policials i judicials, en la forma que la llei estableisca.

4. La llei regularà un procediment d'«habeas corpus» per tal de posar immediatament a disposició judicial tota persona detinguda il·legalment. També es determinarà per llei el termini màxim de durada de la presó provisional.

Art. 18. 1. Es garanteix el dret a l'honor, a la intimitat personal i familiar i a la pròpia imatge.

2. El domicili és inviolable. No s'hi podrà entrar ni fer-hi cap escorcoll sense el consentiment del titular o sense resolució judicial, llevat del cas de delicte flagrant.

3. Es garanteix el secret de les comunicacions i, especialment, de les postals, telegràfiques i telefòniques, excepte en cas de resolució judicial.

4. La llei limitarà l'ús de la informàtica per tal de garantir l'honor i la intimitat personal i familiar dels ciutadans i el ple exercici dels seus drets.

Art. 19. Els espanyols tenen dret a elegir lliurement la residència i a circular pel territori nacional.

Tenen també dret a entrar i eixir d'Espanya en la forma que la llei establezca. Aquest dret no podrà ser limitat per motius polítics o ideològics.

Art. 20. 1. Es reconeixen i es protegeixen els drets:

a) A expressar i difondre lliurement els pensaments, les idees i les opinions per mitjà de la paraula, l'escriptura o qualsevol altre mitjà de reproducció.

b) A la producció i a la creació literària, artística, científica i tècnica.

c) A la llibertat de càtedra.

d) A comunicar o a rebre lliurement informació veraç per qualsevol mitjà de difusió. La llei regularà el dret a la clàusula de consciència i al secret professional en l'exercici d'aquestes llibertats.

2. L'exercici d'aquests drets no pot ser restringit per mitjà de cap tipus de censura prèvia.

3. La llei regularà l'organització i el control parlamentari dels mitjans de comunicació social que depenguen de l'Estat o de qualsevol entitat pública i garantirà l'accés a aquests mitjans dels grups socials i polítics significatius, respectant el pluralisme de la societat i de les diferents llengües d'Espanya.

4. Aquestes llibertats tenen et limit en el respecte als drets reconeguts en aquest Títol, en els preceptes de les lleis que el desenrotllen i, especialment, en el dret a l'honor, a la intimitat, a la imatge pròpia i a la protecció de la joventut i de la infància.

5. Només podrà acordar-se el segrest de publicacions, gravacions i altre mitjans d'informació en virtut de resolució judicial.

Art. 21. 1. Es reconeix el dret de reunió pacífica i sense armes. Per a l'exercici d'aquest dret no caldrà autorització prèvia.

2. En els casos de reunions en llocs de trànsit públic i de manifestacions caldrà comunicar-ho prèviament a l'autoritat, la qual només podrà prohibir-les quant hi haja motius fonamentats d'alteració de l'ordre públic, amb perill per a persones o béns.

Art. 22. 1. Es reconeix el dret d'associació.

2. Les associacions que cerquen finalitats o facen servir mitjans tipificats com a delictes són il·legals.

3. Les associacions emparades per aquest article hauran d'inscriure's en un registre únicament a efectes de publicitat.

4. Les activitats de les associacions només podran ser dissoltes o suspenses en virtut d'una resolució judicial motivada.

5. Es prohibeixen les associacions secretes i les de caràcter paramilitar.

Art. 23. 1. Els ciutadans tenen el dret a participar en els afers públics directament per mitjà de representants lliurement elegits en eleccions periòdiques per sufragi universal.

2. Tenen també el dret d'accedir en condicions d'igualtat a les funcions i als càrrecs públics, amb els requisits que les lleis assenyalen.

Art. 24. 1. Tothom té dret a obtenir la tutela efectiva dels jutges i dels tribunals en l'exercici dels seus drets i interessos legítims, sense que, en cap cas, pugui haver-hi indefensió.

2. Tothom té dret al jutge ordinari predeterminat per la llei, a ser defensat i assistit per un lletrat, a ser informat de l'acusació formulada contra ell, a un procés públic sense dilacions indegudes i amb totes les garanties, a utilitzar els mitjans probatoris pertinents per la defensa pròpia, a no declarar contra mateix, a no confessar-se culpable i a la presumpció d'innocència.

La llei regularà els casos en els quals, per raó de parentiu o de secret professional, no s'estarà obligat a declarar respecte de fets presumptament delictius.

Art. 25. 1. Ningú pot ser condemnat o sancionat per accions o omissions que en el moment de produir-se no constitueixen delictes, falta o infracció administrativa, segons la legislació vigent en aquell moment.

2. Les penes privatives de llibertat i les mesures de seguretat restaran orientades vers la reeducació i la reinserció social i no podran consistir en treballs forçats. El condemnat que estiguera complint pena de presó gaudirà dels fonamentals d'aquest Capítol, llevat d'aquells que es troben limitats expressament pel contingut del veredict de condemnat, pel sentit de la pena o per la llei penitenciària. En qualsevol cas, tindrà dret a un treball remunerat, als beneficis corresponents de la Seguretat Social, i a l'accés a la cultura i al desenvolupament integral de la personalitat.

3. L'Administració civil no podrà imposar sancions que directament o subsidiàriament impliquen privació de llibertat.

Art. 26. Es prohibeixen els Tribunals d'Honor en l'àmbit de l'Administració civil i de les organitzacions professionals.

Art. 27. 1. Tothom té dret a l'educació. Es reconeix la llibertat d'ensenyament.

2. L'educació tindrà com a objecte el ple desenvolupament de la personalitat humana en el respecte als principis democràtics de convivència i als drets i a les llibertats fonamentals.

3. Els poders públics garanteixen el dret que assisteix els pares per tal que els fills reban la formació religiosa i moral que vaja d'acord amb les seues conviccions.

4. L'ensenyament bàsic és obligatori i gratuït.

5. Els poders públics garanteixen el dret de tots a l'educació, mitjançant una programació general de l'ensenyament, amb la participació col·lectiva de tots els sectors afectats i la creació de centres docents.

6. Es reconeix a les persones físiques i jurídiques la llibertat de creació de centres docents, dins el respecte als principis constitucionals.

7. Els professors, els pares i, en el seu cas, els alumnes intervinen en el control i en la gestió de tots els centres sostinguts per l'Administració amb fons públics, en la forma que la llei establezca.

8. Els poders públics inspeccionaran i homologaran el sistema educatiu per tal de garantir el compliment de les lleis.

9. Els poders públics ajudaran aquells centres docents que reuneixen els requisits que la llei establezca.

10. Es reconeix l'autonomia de les universitats, en la forma que la llei establezca.

Art. 28. 1. Tothom té dret a sindicar-se lliurement. La llei podrà limitar o suspendre l'exercici d'aquest dret a les Forces o als Instituts armats o als altres cossos, sotmesos a disciplina militar, i regularà les peculiaritats que l'exercici d'aquests présente als funcionaris públics. La llibertat sindical comprén el dret a fundar sindicats i a afiliar-s'hi a elecció, i el dret dels sindicats a formar confederacions i a fundar organitzacions sindicals internacionals o a afiliar-s'hi. Ningú podrà ser obligat a afiliar-se a un sindicat.

2. Es reconeix als treballadors el dret a la vaga però a la defensa dels seus interessos. La llei que regule l'exercici d'aquest dret establirà les garanties que calguen per tal d'assegurar el manteniment dels serveis essencials a la comunitat.

Art. 29. 1. Tots els espanyols tindran el dret de petició individual i col·lectiva, per escrit, en la forma i amb els efectes que determine la llei.

2. Els membres de les Forces o Institucions armades o dels cossos sotmesos a disciplina militar podran exercir aquest dret només individualment i d'acord amb allò que dispose la seua legislació específica.

SECCIÓ 2.ª DELS DRETS I DELS DEURES DELS CIUTADANS

Art. 30. 1. Els espanyols tenen el dret i el deure de defensar Espanya.

2. La llei fixarà les obligacions militars dels espanyols i regularà, amb les garanties que calguen, l'objecció de consciència i les altres causes d'exempció del servei militar obligatori; podrà imposar, en el seu cas, una prestació social substitutòria.

3. Podrà establir-se un servei civil per al compliment de fins d'interès general.

4. Mitjançant una llei podran regular-se els deureis dels ciutadans en els casos de risc greu, catàstrofe o calamitat pública.

Art. 31. 1. Tothom contribuirà al sosteniment de les despeses públiques d'acord amb la seua capacitat econòmica mitjançant un sistema tributari just inspirat en els principis d'igualtat i progressivitat que, en cap cas, tindrà abast confiscatori.

2. La despesa pública realitzarà una assignació equitativa dels recursos públics i la programació i l'execució respondran als criteris d'eficiència i economia.

Art. 32. 1. L'home i la dona tenen dret a contraure matrimoni amb plena igualtat jurídica.

2. La llei regularà les formes de matrimoni, l'edat i la capacitat per a contraure'l, els deures dels cònjuges, les causes de separació i dissolució i els seus efectes.

Art. 33. 1. Es reconeix el dret a la propietat privada i a l'herència.

2. La funció social d'aquests drets en delimitarà el contingut, d'acord amb les lleis.

3. Ningú podrà ser privat dels seus béns ni dels seus drets sinó per causa justificada d'utilitat pública i d'interès social, mitjançant la corresponent indemnització i de conformitat amb el que les lleis disposen.

Art. 34. 1. Es reconeix el dret de fundació per a finalitats d'interès general, d'acord amb la llei.

2. Regirà també per a les fundacions el que es disposa en els apartats 2 i 4 de l'article 22.

Art. 35. 1. Tots els espanyols tenen el deure de treballar i el dret al treball, a la lliure elecció de professió o ofici, a la promoció a través del treball i a una remuneració suficient per tal de satisfer les seues necessitats i les de la seua família sense que en cap cas es pugui fer discriminació per raó de sexe.

2. La llei regularà un estatut dels treballadors.

Art. 36. La llei regularà les peculiaritats pròpies del règim jurídic dels Col·legis Professionals i l'exercici de les professions titulades. L'estructura interna i el funcionament dels Col·legis hauran de ser democràtics.

Art. 37. 1. La llei garantirà el dret a la negociació col·lectiva del treball entre els representants dels treballadors i els empresaris, i la força vinculant dels convenis.

2. Es reconeix el dret dels treballadors i dels empresaris a adoptar mesures de conflicte col·lectiu. La llei que regule l'exercici d'aquest dret, sens perjudici de les limitacions que puga establir, inclourà les garanties que calguen per tal d'assegurar el funcionament dels serveis essencials a la comunitat.

Art. 38. Es reconeix la llibertat d'empresa dins el marc de l'economia de mercat. Els poders públics en garanteixen l'exercici i el protegeixen; protegeixen també la defensa de la productivitat d'acord amb les exigències de l'economia general i, en el seu cas, de la planificació.

CAPÍTOL III

Dels principis rectors de la política social i econòmica

Art. 39. 1. Els poders públics asseguruen la protecció social, econòmica i jurídica de la família.

2. Els poders públics asseguruen també la protecció integral dels fills, iguals davant la llei amb independència de la filiació, i de les mares, siga quin siga el seu estat civil. La llei farà possible la investigació de la paternitat.

3. Els pares han de prestar assistència completa als fills tinguts dins o fora del matrimoni, durant la minoria d'edat i en els altres casos en què la llei els hi obligue.

4. Els infants gaudiran de la protecció prevista en els acords internacionals que vet'en pels seus drets.

Art. 40. 1. Els poders públics promouran les condicions favorables per al progrés social i econòmic i per a una distribució de la renda regional i personal més equitativa, dins el marc d'una política d'estabilitat econòmica. De manera especial realitzaran una política orientada cap a la plena ocupació.

2. Els poders públics fomentaran també una política que garanteixca la formació y la readaptació professionals; vetlaran per la seguretat i la higiene en el treball i garantiran el descans necessari, mitjançant la limitació de la jornada laboral, les vacances periòdiques retribuïdes i la promoció de centres adequats.

Art. 41. Els poders públics mantindran un règim públic de Seguretat Social per a tots els ciutadans, que garanteixca l'assistència i les prestacions socials suficients en les situacions de necessitat, especialment en cas de falta de feina. L'assistència i les prestacions complementàries seran lliures.

Art. 42. L'Estat vetlarà especialment per la salvaguarda dels drets econòmics i socials dels treballadors espanyols a l'estranger i orientarà la seua política a repatriar-los e integrar-los a la societat.

Art. 43. 1. Es reconeix el dret a la protecció de la salut.

2. Correspon als poders públics organitzar i tutelar la salut pública a través de mesures preventives i a través de les prestacions i dels serveis necessaris. La llei establirà els drets i els deures de tots en aquest punt.

3. Els poders públics fomentaran l'educació sanitària, l'educació física i l'esport. Facilitaran també la utilització adequada del lleure.

Art. 44. 1. Els poders públics promouran i tutelaran l'accés a la cultura, a la qual tothom té dret.

2. Els poders públics promouran la ciència i la investigació científica i tècnica en benefici de l'interés general.

Art. 45. 1. Tots tenen dret a disposar d'un medi ambient adequat per al desenvolupament de la persona, i el deure de conservar-lo.

2. Els poders públics vetllaran per la utilització racional de tots els recursos naturals, a fi de protegir i millorar la qualitat de la vida i defensar i restaurar el medi ambient, amb el suport de la indispensable solidaritat col·lectiva.

3. La llei fixarà sancions penals o, en el seu cas, administratives per a aquells que violen el que es disposa en l'apartat anterior i establirà l'obligació d'aquests de reparar el dany causat.

Art. 46. Els poders públics garantirán la conservació i promouran l'enriquiment del patrimoni històric, cultural i artístic dels pobles d'Espanya i dels béns que l'integren, siga quin siga el règim jurídic i la titularitat. La llei penal sancionarà els atemptats contra aquest patrimoni.

Art. 47. Tots els espanyols tenen dret a un habitatge digne i adequat. Els poders públics promouran les condicions necessàries i establiran les normes pertinents per tal de fer efectiu aquest dret, i regularan la utilització del sòl d'acord amb l'interés general per tal d'impedir l'especulació.

La comunitat participarà en les plusvàlues que genere l'acció urbanística de les entitats públiques.

Art. 48. Els poders públics promouran les condicions per a la participació lliure i eficaç de la joventut en el desenvolupament polític, social, econòmic i cultural.

Art. 49. Els poders públics duran a terme una política de previsió, tractament, rehabilitació i integració dels disminuïts físics, sensorials i psíquics, als quals es prestarà l'atenció especialitzada que requereixen, i els emparan especialment en la consecució dels drets que aquest Títol otorga a tots els ciutadans.

Art. 50. Els poders públics garantirán la suficiència econòmica als ciutadans durante la tercera edat, mitjançant pensions adequades i

actualitzades periòdicament. Amb independència de les obligacions familiars, en promouran el benestar mitjançant un sistema de serveis socials que atendran els seus problemes específics de salut, habitatge, cultura i lleure.

Art. 51. 1. Els poders públics garantiran la defensa dels consumidors i dels usuaris, i en protegiran amb procediments eficaços la seguretat, la salut i els legítims interessos.

2. Els poders públics promouran la informació i l'educació dels consumidors i dels usuaris, en fomentaran les organitzacions i les escoltaran en les qüestions que puguin afectar-los, en la forma que la llei establezca.

3. Dins el marc del que disposen els apartats anteriors, la llei regularà el comerç interior y el règim d'autorització de productes comercials.

Art. 52. La llei regularà les organitzacions professionals que contribueixen a la defensa dels interessos econòmics que els siguen propis. L'estructura interna i el funcionament hauran de ser democràtics.

CAPÍTOL IV

De les garanties de les llibertats i drets fonamentals

Art. 53. 1. Els drets i les llibertats reconeguts en el Capítol II del present Títol vinculen tots els poders públics. Només per llei, que en tota causa haurà de respectar el seu contingut essencial, podrà regular-se l'exercici d'aquests drets i d'aquestes llibertats, que seran tutelades d'acord amb el que preveu l'article 156, 1, a).

2. Qualsevol ciutadà podrà demanar la tutela de les llibertats i dels drets reconeguts en l'article 14 o en la Secció 1.ª del Capítol II davant els Tribunals ordinaris per un procediment basat en els principis de preferència i sumarietat i, en el seu cas, a través del recurs d'emparament davant el Tribunal Constitucional. Aquest darrer recurs serà aplicable a l'objecció de consciència reconeguda en l'article 30.

3. El reconeixement, el respecte i la protecció dels principis reconeguts en el Capítol III, informarà la legislació positiva, la pràctica judicial i l'actuació dels poders públics. Només podran ser al·legats davant la Jurisdicció ordinària d'acord amb allò que disposen les lleis que els desenvolupen.

Art. 54. Una llei orgànica regularà la institució del Defensor del Poble, com a alt comissionat de les Corts Generals, designat per aquestes per a defensar els drets compresos en aquest Títol; a aquest efecte podrà supervisar l'activitat de l'Administració, i donar-ne compete a les Corts Generals.

CAPÍTOL V

De la suspensió dels drets i de les llibertats

Art. 55. 1. Els drets reconeguts en els articles 17, 18, apartats 2 i 3; articles 19, 20, apartats 1, a) i d), i 5; articles 21, 28, apartat 2, i article 31, apartat 2, podran ser suspesos quan siga acordada la declaració de l'estat d'excepció o de setge en els termes que preveu la Constitució. Resta exceptuat d'aquesta suspensió l'apartat 3 de l'article 17 en el cas de declaració de l'estat d'excepció.

2. Una llei orgànica podrà determinar la forma i els casos en què, de forma individual i amb la necessària intervenció judicial i l'adequat control parlamentari, els drets reconeguts en els articles 17.2 i 18, apartats 2 i 3, puguen ser suspesos per a persones determinades, en relació amb les investigacions corresponents a l'actuació de bandes armades o elements terroristes.

La utilització injustificada o abusiva de les facultats reconegudes en la dita llei orgànica comportarà responsabilitat penal per violació dels drets i de les llibertats reconegudes per les lleis.

TÍTOL II

De la Corona

Art. 56. 1. El Rei és el Cap de l'Estat, símbol de la seua unitat i permanència, arbitra i modera el funcionament regular de les institucions, assumeix la més alta representació de l'Estat Espanyol en les relacions internacionals, especialment amb les nacions de la seua comunitat històrica, i exerceix les funcions que li atribueixen expressament la Constitució i les lleis.

2. El seu títol és el de Rei d'Espanya, i podrà utilitzar els altres que corresponguen a la Corona.

3. La persona del Rei és inviolable i no està subjecta a responsabilitat. Els seus actes seran sempre subjectes de referendament en la forma establerta en l'article 64, sense la qual no tindran validesa, llevat del que disposa l'article 65.2.

Art. 57. 1. La Corona d'Espanya és hereditària en els successors de S. M. Joan Carles I de Borbó, legítim hereu de la Dinastia històrica. La successió al tron seguirà l'ordre regular de primogenitura i de representació, i serà preferida sempre la línia anterior a les posteriors; en la mateixa línia, el grau més pròxim al més remot; en el mateix grau, l'home a la dona, i en el mateix sexe, la persona major a la menor.

2. El Príncep hereu, des del seu naixement o des que s'esdevinga el fet que origine l'evocació, tindrà la dignitat de Príncep d'Astúries i els altres títols vinculats tradicionalment al successors de la Corona d'Espanya.

3. Havent-se extingit totes les línies cridades a dret, les Corts Generals proveiran a la successió a la Corona en la forma que més convinga als interessos d'Espanya.

4. Les persones que, tenint dret a la successió al tron, contraguessen matrimoni contra la prohibició expressa del Rei i de les Corts Generals, restaran excloses de la successió a la Corona elles mateixes i els seus descendents.

5. Les abdicacions i les renunciacions i qualsevol dubte fet o de dret que s'esdevinga en l'ordre de successió a la Corona es resoldran amb una llei orgànica.

Art. 58. La Reina consort o el consort de la Reina no podran assumir funcions constitucionals, llevat del que es disposa per a la Regència.

Art. 59. 1. Si el Rei fóra menor d'edat, el pare o la mare del Rei i, per manca d'aquests, el pare major d'edat més pròxim en la successió a la Corona segons l'ordre establert en la Constitució, entrarà a exercir immediatament la Regència, i l'exercirà durant el temps de minoria d'edat del Rei.

2. Si el Rei resultava inhabilitat per a l'exercici de la seua autoritat, i la impossibilitat fóra reconeguda per les Corts Generals, entrarà immediatament a exercir la Regència el Príncep hereu de la Corona, si era major d'edat. Si no ho era, caldrà procedir de la manera que preveu l'apartat anterior fins que el Príncep hereu aconseguisca la majoria d'edat.

3. Si no hi haguera cap persona a qui corresponguera la Regència, aquesta serà nomenada per les Corts Generals, i es compondrà d'una, tres, o cinc persones.

4. Per a exercir la Regència caldrà ser espanyol i major d'edat.

5. La Regència serà exercida per mandat constitucional i sempre en nom del Rei.

Art. 60. 1. Serà tutor del Rei menor la persona que el Rei difunt haja nomenat en el seu testament, sempre que siga major d'edat i espanyol de naixement; si no n'haguera nomenat, en serà tutor el pare o la mare mentre resten vidus. Mancant aquests, el nomenaran les Corts Generals, però només podran acumular els càrrecs de regent i de tutor el pare, la mare o els ascendents directes del Rei.

2. L'exercici de la tutela és incompatible també amb el de qualsevol càrrec o representació política.

Art. 61. 1. El Rei, en ser proclamat davant les Corts Generals, prestarà el jurament d'exercir fidelment les seues funcions, guardar

i fer guardar la Constitució i les lleis i respectar els drets dels ciutadans i de les Comunitats Autònomes.

2. El Príncep hereu, en aconseguir la majoria d'edat, i el Regent o els Regents en fer-se càrrec de les seues funcions, prestaran el mateix jurament i el de fidelitat al Rei.

Art. 62. Correspon al Rei:

- a) Sancionar i promulgar les lleis.
- b) Convocar i dissoldre les Corts Generals i convocar eleccions en els termes prevists a la Constitució.
- c) Convocar a referèndum en els casos prevists a la Constitució.
- d) Proposar el candidat a President de Govern i, en el seu cas, nomenar-lo, i també posar fi a les seues funcions en els termes prevists en la Constitució.
- e) Nomenar i remoure els membres del Govern a proposició del President d'aquest.
- f) Expedir els decrets acordants en el Consell de Ministres, proveir els oficis civils i militars, concedir honors i distincions d'acord amb les lleis.
- g) Ser informat dels afers d'Estat i presidir, a aquest afecte, les sessions del Consells de Ministres, quan ho crega oportú, a petició del President del Govern.
- h) El comandament suprem de les Forces Armades.
- i) Exercir el dret de gràcia d'acord amb la llei, la qual no podrà autoritzar indults generals.

Art. 63. 1. El Rei acredita els ambaixadors i altres representants diplomàtics. Els representants estrangers a Espanya són acreditats davant ell.

2. Al Rei correspon de manifestar el consentiment de l'Estat per a obligar-se internacionalment mitjançant tractats, de conformitat amb la Constitució i amb les lleis.

3. Al Rei correspon, prèvia autorització de les Corts Generals, de declarar la guerra i de fer la pau.

Art. 64. 1. Els actes del Rei seran referendats pel President del Govern i, en el seu cas, pels Ministres competents. La proposta i el nomenament del President del Govern i la dissolució prevista en l'article 99 seran referendats pel President del Congrés.

2. Dels actes del Rei seran responsables les persones que els referenden.

Art. 65. 1. El Rei percep dels Pressuposts de l'Estat una quantitat global per al sosteniment de la seua Família i Casa, i la distribueix lliurement.

2. El Rei nomena i relleva lliurement els membres civils i militars de la seua Casa.

TÍTOL III

De les Corts Generals

CAPÍTOL PRIMER

De les Cambres

Art. 66. 1. Les Corts Generals representen el poble espanyol i són formades pel Congrés dels Diputats i el Senat.

2. Les Corts Generals exerceixen la potestat legislativa de l'Estat, n'aproven els pressuposts, controlen l'acció del Govern i tenen les altres competències que els atribueix la Constitució.

3. Les Corts Generals són inviolables.

Art. 67. 1. Ningú podrà ser membre de les dues Cambres simultàniament, ni acumular l'acta d'una Assemblea d'una Comunitat Autònoma amb la de Diputat al Congrés.

2. Els membres de les Corts Generals no estarán lligats per mandat imperatiu.

3. Les reunions de Parlamentaris que se celebren sense convocatòria reglamentària no vincularan les Cambres i no podran exercir les funcions d'aquestes ni ostentar-ne els privilegis.

Art. 68. 1. El Congrés es compon d'un mínim de 300 i un màxim de 400 Diputats, elegits per sufragi universal, lliure, igual, directe i secret et els termes que estableix la llei.

2. La circumscripció electoral és la província. Les poblacions de Ceuta i Melilla seran representades cadascuna per un Diputat. La llei distribuirà el nombre total de Diputats, assignarà una representació mínima inicial a cada circumscripció i distribuirà els altres en proporció amb la població.

3. L'elecció es farà a cada circumscripció atenint a criteris de representació proporcional.

4. El Congrés és elegit per quatre anys. El mandat dels Diputats acaba quatre anys després de l'elecció o el dia de la dissolució de la Cambra.

5. Són electors i elegibles tots els espanyols que estiguen en pleús dels seus drets polítics. La llei reconeixerà l'exercici del dret de sufragi als espanyols que es troben fora del territori d'Espanya i l'Estat els el facilitarà.

6. Les eleccions tindran lloc entre els trenta i els seixanta dies després de l'acabament del mandat. El Congrés electe haurà de ser convocat dins els vint-i-cinc dies següents al de la celebració de les eleccions.

Art. 69. 1. El Senat és la Cambra de representació territorial.

2. Els votants de cada província elegiran quatre Senadors per sufragi universal, lliure, igual, directe i secret en els termes que asenyale una llei orgànica.

3. A les províncies insulars, cada illa o agrupació d'illes, amb cabildo o consell insular, constituirà una circumscripció a efecte de l'elecció de Senadors; en correspondran tres a cadascuna de les illes majors (Gran Canària, Mallorca i Tenerife), i un a cadascuna de les illes o agrupacions d'illes següents: Eivissa-Formentera, Menorca, Fuerteventura, Gomera, Hierro, Lanzarote i La Palma.

4. Les poblacions de Ceuta i Melilla elegiran cadascuna dos Senadors.

5. Les Comunitats Autònomes designaran a més un Senador i encara un altre per cada milió d'habitants del seu territori respectivament. La designació correspondrà a l'Assemblea Legislativa o, si no n'hi havia, a l'òrgan col·legiat superior de la Comunitat Autònoma, d'acord amb el que estableixen els Estatuts, que asseguraran, en qualsevol cas, la representació proporcional adequada.

6. El Senat és elegit per quatre anys. El mandat dels Senadors acaba quatre anys després de l'elecció o el dia de la dissolució de la Cambra.

Art. 70. 1. La llei electoral determinarà les causes d'inelegibilitat i incompatibilitat dels Diputats i dels Senadors, les quals comprendran, en qualsevol cas:

- a) Els components del Tribunal Constitucional.
- b) Els alts càrrecs de l'Administració de l'Estat que determine la llei, amb l'excepció dels membres del Govern.
- c) El Defensor del Poble.
- d) Els Magistrats, els Jutges i els Fiscals en actiu.
- e) Els militars professionals i els membres de les Forces i Cossos de Seguretat i Policia en actiu.
- f) Els membres de les Juntes Electorals.

2. La validesa de les actes i de les credencials dels membres de totes dues Cambres restarà sotmesa al control judicial en els termes que estableix la llei electoral.

Art. 71. 1. Els Diputats i els Senadors gaudiran d'inviolabilitat pers les opinions manifestades en l'exercici de les seues funcions.

2. Durant el període del seu mandat, els Diputats i els Senadors gaudiran també d'immunitat, i només podran ser detinguts en cas de delicte flagrant. No podran ser inculcats ni processats sense l'autorització prèvia de la Cambra respectiva.

3. En les causes contra Diputats i Senadors serà competent la Sala del Penal del Tribunal Suprem.

4. Els Diputats i els Senadors percebran una assignació que serà fixada per les Cambres respectives.

Art. 72. 1. Les Cambres estableixen els propis reglaments, aproven autònomament els seus pressuposts i, d'un comú acord, regulen l'estatut del personal de les Corts Generals. Els reglaments i la reforma d'aquests seran sotmesos a una votació final sobre la totalitat, la qual requerirà la majoria absoluta.

2. Les Cambres elegeixen els presidents respectius i els altres membres de les Meses. Les sessions conjuntes seran presidides pel President del Congrés i es regiran mitjançant un Reglament de les Corts Generals aprovat per la majoria absoluta de cada Cambra.

3. Els Presidents de les Cambres exerceixen en nom d'aquestes tots els poders administratius i les facultats de policia en l'interior dels estatges respectius.

Art. 73. 1. Les Cambres es reuniran anualment en dos períodes ordinaris de sessions: el primer, del setembre al desembre, i el segon, del febrer al juny.

2. Les Cambres podran reunir-se en sessions extraordinàries a petició del Govern, de la Diputació permanent o de la majoria absoluta dels membres de qualsevol de les Cambres. Les sessions extraordinàries hauran de ser convocades amb un ordre del dia determinat i seran closes després d'haver-lo exhaurit.

Art. 74. 1. Les Cambres es reuniran en sessió conjunta per tal d'exercir les competències no legislatives que el Títol II atribueix expressament a les Corts Generals.

2. L'adopció de les decisions de les Corts Generals previstes en els articles 94.1, 145.2 i 158.2 requerirà la majoria de cada una de les Cambres. En el primer cas, el procés serà iniciat pel Congrés, i en els altres dos, pel Senat. En tots dos casos, si no hi hagués acord entre el Senat i el Congrés, s'intentarà obtenir-lo mitjançant una Comissió Mixta composta per un mateix nombre de Diputats i de Senadors. La Comissió presentarà un text que haurà de ser votat per totes dues Cambres. Si no s'aprova en la forma establida, decidirà el Congrés per majoria absoluta.

Art. 75. 1. Les Cambres funcionaran en Ple i per Comissions.

2. Les Cambres podran delegar a les Comissions Legislatives permanents l'aprovació de projectes o proposicions de llei. El Ple, això no obstant, podrà requerir en qualsevol moment el debat i la votació de qualsevol projecte o proposició de llei que haja estat objecte de la delegació.

3. Resten exceptuats del que disposa l'apartat anterior la reforma constitucional, les qüestions internacionals, les lleis orgàniques i de bases i els Pressuposts Generals de l'Estat.

Art. 76. 1. El Congrés i el Senat i, si pertoca, totes dues Cambres conjuntament, podran nomenar Comissions d'Investigació sobre qualsevol afer d'interés públic. Les conclusions obtingudes no seran vincu-

lants per als Tribunals ni afectaran les resolucions judicials, sense que això siga obstacle perquè el resultat de la investigació siga comunicat al Ministeri Fiscal per tal que aquest exercesca, si cal, les accions oportunes.

2. Serà obligatori de comparéixer a requeriment de les Cambres. La llei regularà les sancions que puguen imposar-se per causa de l'incompliment d'aquesta obligació.

Art. 77. 1. Les Cambres poden rebre peticions individuals o col·lectives, sempre per escrit. En resta prohibida la presentació directa per mitjà de manifestacions ciutadanes.

2. Les Cambres poden trametre al Govern les peticions que rebran. El Govern té l'obligació d'explicar-se sobre el contingut d'aquestes sempre que les Cambres ho exigeixen.

Art. 78. 1. A cada Cambra hi haurà una Diputació Permanent composta per un mínim de vint-i-un membres que representaran els grups parlamentaris en proporció a la importància numèrica.

2. Les Diputacions Permanents seran presidides pel President de la Cambra respectiva i tindran per funcions la que preveu l'article 73, la d'assumir les facultats que corresponguen a les Cambres, de conformitat amb el articles 86 i 116 si aquestes hagueren estat dissoltes o n'haguera expirat el mandat, i la de vetllar pels poders de les Cambres, quan aquestes no estiguen reunides.

3. Havent acabat el seu continuaran o en cas de dissolució, les Diputacions Permanents continuaran exercint les seues funcions fins que es constitueixen les noves Corts Generals.

4. Reunida la Cambra corresponent, la Diputació Permanent donarà compte dels assumptes tractats i de les seues decisions.

Art. 79. 1. Per tal d'adoptar acords, les Cambres han d'estar reunides reglamentàriament i comptar amb l'assistència de la majoria dels membres.

2. Perquè els dits acords siguen vàlids hauran de ser aprovats per la majoria dels membres presents, sens perjudici de les majories especials que estableixen la Constitució o les lleis orgàniques i les que estableixen els Reglaments de las Cambres per a l'elecció de persones.

3. El vot dels Senadors i el dels Diputats és personal e indelegable.

Art. 80. Les sessions plenàries de las Cambres seran públiques, salvant l'acord en contra de cada Cambra, adoptat per majoria absoluta o de conformitat amb el Reglament.

CAPÍTOL II

De l'elaboració de les lleis

Art. 81. 1. Son lleis orgàniques les relatives al desenvolupament dels drets fonamentals i de les llibertats públiques, les que aproven els Estatuts d'Autonomia i el règim electoral general i les previstes per la Constitució.

2. L'aprovació, la modificació o la derogació de les lleis orgàniques exigeix la majoria absoluta del Congrés en una votació final sobre el conjunt del projecte.

Art. 82. 1. Les Corts General podran delegar al Govern la potestat de dictar normes amb rang de llei sobre matèries determinades no incloses en l'article anterior.

2. La delegació legislativa haurà d'otorgar-se mitjançant una llei de bases quan tinga per objecte la formació de texts articulats o mitjançant una llei ordinària quan es tracte de refondre diversos texts legals en un de sol.

3. La delegació legislativa haurà d'otorgar-se al Govern de forma expressa, per a una matèria concreta, i fixant-ne el termini d'exercici. La delegació resta esgotada en fer-ne us el Govern amb la publicació de la norma corresponent. No podrà entendre's que ha estat concedida de manera implícita o per un lapse de temps indeterminat. Tampoc podrà permetre'n la subdelegació a autoritats altres que el mateix Govern.

4. Les lleis de bases delimitaran precisament l'objecte i l'abast de la delegació legislativa i els principis e criteris que en regiran l'exercici.

5. L'autorització per a refondre texts legals determinarà l'àmbit normatiu a què es refereix el contingut de la delegació, i ahurà d'especificar si resta circumscribida a la mera formulació d'un text únic o si inclou la de regularitzar, aclarir i harmonitzar els texts legals que hagen de ser refosos.

6. Les lleis de delegació podran establir en cada cas formules addicionals de control sens perjudici de la competència pròpia del Tribunals.

Art. 83. En cap cas podran, les lleis de bases:

- a) Autoritzar la modificació de la pròpia llei de bases.
- b) Facultar per a dictar normes amb caràcter retroactiu.

Art. 84. Si una proposició de llei o una esmena és contrària a una delegació legislativa vigent, el Govern té la facultat d'oposar-se a la tramitació. Si això s'esdevenia, podrà presentar-se una proposició de llei per a la derogació total o parcial de la llei de delegació.

Art. 85. Les disposicions del Govern que continguen legislació delegada rebran el títol de Decrets Legislatius.

Art. 86. 1. En cas d'una necessitat urgent i extraordinària, el Govern podrà dictar disposicions legislatives provisional que prendran la forma de Decrets-Lleis i que no podran afectar l'ordenament de les institucions bàsiques de l'Estat, els drets, els deures i les llibertats dels ciutadans regulats en el Títol I, el règim de les Comunitats Autònomes ni el Dret electoral general.

2. Els Decrets-Lleis hauran de ser sotmesos immediatament a debat i votació de la totalitat en el Congrés dels Diputats, convocat a aquest efecte si no estiguera reunit, dins el termini dels trenta dies següents a la promulgació. El Congrés haurà de pronunciar-se expressament dins aquest termini sobre la convalidació o la derogació, per a la qual cosa el Reglament establirà un procediment especial i sumari.

3. Durant el termini establert en el paràgraf anterior, les Corts podran tramitar-los com a projectes de llei pel procediment d'urgència.

Art. 87. 1. La iniciativa legislativa correspon al Govern, al Congrés i al Senat, d'acord amb la Constitució i els Reglaments de les Cambres.

2. Les Assemblees de les Comunitats Autònomes podran demanar al Govern l'adopció d'un Projecte de Llei o trametre a la Mesa del Congrés una Proposició de Llei, i podran delegar davant la dita Cambra un màxim de tres membres de l'Assemblea encarregats de defensar-la.

3. Una llei orgànica regularà les formes d'exercici i els requisits de la iniciativa popular per a la presentació de proposicions de llei. En qualsevol cas es requerirà no menys de 500.000 signatures acreditades. No serà procedent aquesta iniciativa en les matèries pròpies de la llei orgànica, tributàries o de caràcter internacional ni en allò que pertany a la prerrogativa de gràcia.

Art. 88. Els projectes de llei seran aprovats pel Consell de Ministres, el qual els sotmetrà al Congrés acompanyats d'una exposició de motius i dels antecedents necessaris per a pronunciar-s'hi.

Art. 89. 1. La tramitació de les proposicions de llei serà regulada pels Reglaments de les Cambres, sense que la prioritat deguda als projectes de llei impedisca l'exercici de la iniciativa legislativa en els termes regulats en l'article 87.

2. Les proposicions de llei que, de conformitat amb l'article 87, el Senat prenga en consideració seran trameses al Congrés perquè aquest les tramite com a tal proposició.

Art. 90. 1. Una vegada haja estat aprovat un projecte de llei ordinària o orgànica pel Congrés de Diputats, el President d'aquest en donarà compte immediatament al President del Senat, el qual el sotmetrà a la deliberació d'aquesta darrera Cambra.

2. El Senat, dins del text de dos mesos a comptar des del dia de la recepció del text, pot oposar-li el seu veto o introduir-hi esmenes mitjançant un missatge motivat. El veto haurà de ser aprovat per majoria absoluta. El projecte no podrà ser sotmés al Rei perquè el

sancione sense que el Congrés ratifiqui per majoria absoluta, en cas de veto, el text inicial, o per majoria simple, transcorreguts dos mesos d'encà que fou interposat, o sense que es pronuncie sobre les esmenes, haven-les acceptades o no per majoria simple.

3. El termini de dos mesos reduirà al de vint dies naturals en els projectes declarats urgents pel Govern o pel Congrés dels Diputats.

Art. 91. El Rei sancionarà les lleis aprovades per les Corts Generals dins el termini de quinze dies, i les promulgarà i n'ordenarà la publicació immediata.

Art. 92. 1. Les decisions polítiques de transcendència especial podran ser sotmeses al referèndum consultiu de tots els ciutadans.

2. El referèndum serà convocat pel Rei a proposició del President del Govern, autoritzada prèviament pel Congrés dels Diputats.

3. Una llei orgànica regularà les condicions i el procediment de les diverses modalitats de referèndum previstes per la present Constitució.

CAPÍTOL III

Dels Tractats Internacionals .

Art. 93. Mitjançant una llei orgànica es podrà autoritzar la celebració de tractats pels quals s'atribueixca a una organització o a una institució internacional l'exercici de competències derivades de la Constitució. La garantia del compliment d'aquests tractats i de les resolucions emanades dels organismes internacionals o supranacionals titulars de la cessió correspon, segons els casos, a les Corts Generals o al Govern.

Art. 94. 1. La prestació del consentiment de l'Estat per a obligar-se mitjançant tractats o convenis requerirà l'autorització prèvia de les Corts Generals en els casos següents:

- a) Tractats de caràcter polític.
- b) Tractats o convenis de caràcter militar.
- c) Tractats o convenis que afecten la integritat territorial de l'Estat o els drets i els deures fonamentals establits en el Títol I.
- d) Tractats o convenis que impliquen obligacions financeres per a la Hisenda Pública.
- e) Tractats o convenis que suposen la modificació o la derogació d'alguna llei o l'execució de la qual exigisca mesures legislatives.

2. El Congrés i el Senat seran informats immediatament de la conclusió dels altres tractats o convenis.

Art. 95. 1. La celebració d'un tractat internacional que continga estipulacions contràries a la Constitució exigirà la revisió constitucional prèvia.

2. El Govern o qualsevol de les Cambres pot requerir el Tribunal Constitucional perquè declare si aquesta contradicció existeix o no.

Art. 96. 1. Els tractats internacionals celebrats vàlidament formaran part de l'ordenament intern una vegada hagen estat publicats oficialment a Espanya. Les seues disposicions només podran ser derogades, modificades o suspeses en la forma prevista en els mateixos tractats o d'acord amb les normes generals del Dret internacional.

2. Per a denunciar els tractats i els convenis internacionals es farà servir el mateix procediment previst per a aprovar-los en l'article 94.

TÍTOL IV

Del Govern i de l'Administració

Art. 97. El Govern dirigeix la política interior i l'exterior, l'Administració civil i militar i la defensa de l'Estat. Exerceix la funció executiva i la potestat reglamentària d'acord amb la Constitució i amb les lleis.

Art. 98. 1. El Govern es compona del President, els Vice-presidents en el seu cas, els Ministres i els altres membres que establezca la llei.

2. El President dirigeix l'acció del Govern i coordina les funcions dels altres membres d'aquest, sens perjudici de la competència ni de la responsabilitat directa d'aquells en la seua gestió.

3. Els membres del Govern no podran exercir funcions representatives altres que les pròpies del mandat parlamentari ni qualsevol altra funció pública que no derive del seu càrrec ni cap activitat professional o mercantil.

4. La llei regularà l'Estatut i les incompatibilitats dels membres del Govern.

Art. 99. 1. Després de cada renovació del Congrés dels Diputats, i en els altres casos en què siga procedent, el Rei, prèvia consulta amb els representants designats pels Grups Polítics amb representació parlamentària i a través del President del Congrés, proposarà un candidat a la Presidència del Govern.

2. El candidat proposat conformement al que estableix l'apartat anterior exposarà davant el Congrés dels Diputats el programa polític del Govern que pretenga formar i demanarà la confiança de la Cambra.

3. Si el Congrés dels Diputats atorgava la seua confiança al dit candidat mitjançant el vot de la majoria absoluta dels seus membres, el Rei el nomenarà President. En el cas de no obtenir la dita majoria, la mateixa proposta serà sotmesa a una nova votació quaranta-vuit hores després de l'anterior i s'entendrà que la confiança ha estat atorgada si obtenia la majoria simple.

4. Si, una vegada fetes les votacions esmentades, no fóra atorgada la confiança per a la investidura, es tramitaran propostes successives en la forma prevista en els apartats anteriors.

5. Si, després d'haver transcorregut el termini de dos mesos a partir de la primera votació d'investidura, cap candidat haguera obtingut la confiança del Congrés, el Rei dissoldrà totes dues Cambres i convocarà noves eleccions amb l'aprovació del President del Govern.

Art. 100. Els altres membres del Govern seran nomenats i remoguts pel Rei a proposició del seu President.

Art. 101. 1. El Govern cessa després de la celebració d'eleccions generals, en cas de pèrdua de la confiança parlamentària previst per la Constitució o per la causa de la dimissió o la defunció del seu President.

2. El Govern cessant continuarà en funcions fins a la presa de possessió del nou Govern.

Art. 102. 1. La responsabilitat criminal del President i dels altres membres del Govern serà exigible, en el seu cas, davant la Sala del Penal del Tribunal Suprem.

2. Si l'acusació fóra per traïció o per qualsevol delictes contra la seguretat de l'Estat en l'exercici de les seues funcions, només podrà ser plantejada per iniciativa de la quarta part dels membres del Congrés i amb l'aprovació de la majoria absoluta d'aquesta Cambra.

3. La prerrogativa reial de gràcia no serà aplicable a cap dels supòsits del present article.

Art. 103. 1. L'Administració pública serveix amb objectivitat els interessos generals i actua d'acord amb els principis d'eficàcia, jerarquia, descentralització, desconcentració i coordinació, amb submissió plena a la llei i al Dret.

2. Els òrgans de l'Administració de l'Estat són creats, regits i coordinats d'acord amb la llei.

3. La llei regularà l'estatut dels funcionaris públics, l'accés a la funció pública d'acord amb els principis del mèrit i de la capacitat, les peculiaritats de l'exercici del seu dret a la sindicació, el sistema d'incompatibilitats i les garanties per a la imparcialitat en l'exercici de les seues funcions.

Art. 104. 1. Les Forces i els Cossos de Seguretat sota la dependència del Govern tindran per missió protegir el lliure exercici dels drets i de les llibertats i garantir la seguretat ciutadana.

2. Una llei orgànica en determinarà les funcions, els principis bàsics d'actuació i l'estatut.

Art. 105. La llei regularà:

a) L'audiència dels ciutadans directament o a través de las organitzacions i associacions reconegudes per la llei en el procediment d'elaboració de les disposicions administratives que els afecten.

b) L'accés dels ciutadans als arxius i als registres administratius, salvant el que afecte a la seguretat i a la defensa de l'Estat, la indagació dels delictes i la intimitat de les persones.

c) El procediment a través del qual han de fer-se els actes administratius, serà amb garantia, quan siga procedent, de l'audiència de l'interessat.

Art. 106. 1. Els tribunals controlen la potestat reglamentària, la legalitat de l'actuació administrativa i la submissió d'aquesta als fins que la justifiquen.

2. Els particulars, en els termes establits per la llei, tindran dret a ser indemnitzats per qualsevol lesió que patesquen en qualsevol del seus béns i drets, llevat dels casos de força major, sempre que la lesió siga conseqüència del funcionament dels serveis públics.

Art. 107. El Consell d'Estat és l'òrgan consultiu suprem del Govern. Una llei orgànica en regularà la composició i la competència.

TÍTOL V

De les relacions entre el Govern i les Corts Generals

Art. 108. El Govern respon solidàriament de la seua gestió política davant el Congrés dels Diputats.

Art. 109. Les Cambres i les seues Commissions podran requerir a través dels Presidents d'aquelles, la informació i l'ajut que necessiten del Govern i dels seus Departaments i de qualsevol autoritat de l'Estat i de les Comunitats Autònomes.

Art. 110. 1. Les Cambres i les seues Comissions poden requerir la presència dels membres del Govern.

2. Els membres del Govern tenen accés a les sessions de les Cambres i a les seues Comissions i la facultat de fer-s'hi escoltar, i podran demanar que hi informen els funcionaris dels seus Departaments.

Art. 111. 1. El Govern i cadascun dels seus membres resten sotmesos a les interpellacions i a les preguntes que els formulen davant les Cambres. Per a aquesta classe de debat els Reglaments establiran un temps mínim setmanal.

2. Tota interpellació podrà donar lloc a una moció, amb la qual la Cambra manifeste la seua posició.

Art. 112. El President del Govern, prèvia deliberació del Consell de Ministres, pot plantejar davant el Congrés dels Diputats la qüestió de confiança sobre el seu programa o sobre una declaració de política general. S'entendrà que la confiança ha estat atorgada si voten favorablement la majoria simple dels Diputats.

Art. 113. 1. El Congrés dels Diputats pot exigir la responsabilitat política del Govern mitjançant l'adopció de la moció de censura per majoria absoluta.

2. La moció de censura haurà de ser proposada com a mínim per la desena part dels Diputats i haurà d'incloure un candidat a la Presidència del Govern.

3. La moció de censura no podrà ser votada fins que hagen transcorregut deu dies des de la presentació. Dins els dos primers dies d'aquest termini podran presentar-se mocions alternatives.

4. Si la moció de censura no fóra aprovada pel Congrés, els signataris no en podran presentar-se cap més durant el mateix període de sessions.

Art. 114. 1. Si el Congrés nega la confiança al Govern, aquest presentarà la dimissió al Rei. A continuació s'haurà de procedir a la designació de President de Govern segons el que disposa l'article 99.

2. Si el Congrés adopta una moció de censura, el Govern presentarà la dimissió al Rei, i s'entendrà que resta investit de la confiança de la Cambra al candidat proposat dins la moció als efectes prevists per l'article 99. El Rei el nomenarà President del Govern.

Art. 115. 1. El President del Govern, prèvia deliberació del Consell de Ministres, podrà proposar la dissolució del Congrés, del Senat o de les Corts Generals, la qual serà decretada pel Rei. El decret de dissolució fixarà la data de les eleccions.

2. La proposta de dissolució no podrà presentar-se quan hi haja en tràmit una moció de censura.

3. No serà procedent cap nova dissolució abans que haja transcorregut un any des de l'anterior, llevat del que disposa l'article 99, apartat 5.

Art. 116. 1. Una llei orgànica regularà els estats d'alarma, d'excepció i de setge, i les competències i limitacions corresponents.

2. L'estat d'alarma serà declarat pel Govern mitjançant un decret acordat en un Consell de Ministres, amb una durada màxima de quinze dies; haurà de donar-ne compte al Congrés del Diputats, que serà reunit immediatament a aquest efecte i no podrà ser prorrogat sense l'autorització d'aquesta mateixa Cambra. El decret determinarà l'àmbit territorial al qual s'estenen els efectes de la declaració.

3. L'estat d'excepció serà declarat pel Govern mitjançant un decret acordat en un Consell de Ministres, prèvia autorització del Congrés de's Diputats. L'autorització i la proclamació de l'estat d'excepció haurà de determinar expressament els efectes d'aquest, l'àmbit territorial al qual s'estenga i la durada, que no podrà excedir de trenta dies, prorrogables per un termini igual, amb els mateixos requisits.

4. L'estat de setge serà declarat per la majoria absoluta del Congrés dels Diputats, a proposició exclusiva del Govern. El Congrés en determinarà l'àmbit territorial, la durada i les condicions.

5. El Congrés no podrà ser dissolt mentre resten declarats alguns dels estats compresos en el present article; si les Cambres no es trobaren en període de sessions, restaran convocades automàticament.

Durant la vigència d'aquests estats no podrà interrompre's el funcionament de les Cambres ni el dels altres poders constitucionals. Si, havent estat dissolt el Congrés o havent-ne expirat el mandat, es produïra alguna de les situacions que donen lloc a qualsevol dels dits estats, les competències del Congrés seran assumides per la seua Diputació Permanent.

6. La declaració dels estats d'alarma, d'excepció i de setge no modificaran el principi de responsabilitat del Govern ni dels seus agents reconeguts en la Constitució i en les lleis.

TÍTOL VI

Del poder judicial

Art. 117. 1. La justícia emana del poble i és administrada en nom del Rei pels Jutges i pels Magistrats que integren el poder judicial, inependents, inomavibles, responsables i sotmesos únicament a l'imperi de la llei.

2. Els Jutges i els Magistrats no podran ser remoguts, suspesos, traslladats ni jubilats més que per motiu de les causes que la llei preveu i amb les garanties que aquestes ofereixen.

3. L'exercici de la potestad jurisdiccional, en qualsevol mena de processos, jutjant i fent complir allò que haja estat jutjat, correspon exclusivament als Jutjats i als Tribunals que les lleis determinen, segons les normes de competència i de procediment que elles estableixen.

4. Els Jutjats i els Tribunals no exerciran funcions altres que les que assenyala l'apartat anterior i les que els siguin atribuïdes expressament per la llei en garantia de qualsevol dret.

5. El principi d'unitat jurisdiccional és la base de l'organització i del funcionament dels Tribunals. La llei regularà l'exercici de la jurisdicció militar dins l'àmbit estrictament castrense i en ocasió de l'estat de setge, d'acord amb els principis de la Constitució.

6. Resten prohibits els Tribunal d'excepció.

Art. 118. Tothom té l'obligació de complir les sentències i les altres resolucions fermes dels Jutges i dels Tribunals i de prestar la col·laboració que aquests requeresquen en el curs del procés i en l'execució d'allò que haja estat resolt.

Art. 119. La justícia serà gratuïta quan la llei ho dispose, y, en qualsevol cas, per a aquells que acrediten insuficiència de recursos per a litigar.

Art. 120. 1. Les actuacions judicials seran públiques, amb les excepcions previstes per les lleis de processament.

2. El procediment serà predominantment oral, sobretot en matèria criminal.

3. Les sentències seran motivades sempre i pronunciades en audiència pública.

Art. 121. Els danys causats per error judicial i els que siguin conseqüència del funcionament anormal de l'Administració de Justícia donaran dret a una indemnització a càrrec de l'Estat conformement amb la llei.

Art. 122. 1. La llei orgànica del poder judicial determinarà la constitució, el funcionament i el govern dels Jutjats i dels Tribunals, i l'estatut jurídic dels Jutges i dels Magistrats de carrera, el quals formaran un cos únic, i el del personal al servei de l'Administració de Justícia.

2. El Consell General del poder judicial és l'òrgan de govern d'aquest darrer. La llei orgànica n'establirà l'estatut i el règim d'incompatibilitats i les funcions dels seus membres, assenyaladament en matèria de nomenaments, ascensos, inspecció i règim disciplinari.

3. El Consell General del poder judicial serà integrat pel President del Tribunal Suprem, que el presidirà, i per vint membres nomenats pel Rei per a un període de cinc anys. D'aquests, dotze entre els Jutges i els Magistrats de totes les categories judicials en els termes que estableix la llei orgànica; quatre, a proposició del Congrés dels Diputats, i quatre a proposició del Senat, elegits en tots dos casos per majoria de les tres cinquenes parts dels seus membres, entre advocats i altres juristes, tots de competència reconeguda i amb més de quinze anys d'exercici professional.

Art. 123. 1. El Tribunal Suprem, amb jurisdicció a tota Espanya, és l'òrgan jurisdiccional superior en tots els ordres, llevat del que es disposa en matèria de garanties constitucionals.

2. El President del Tribunal Suprem serà nomenat pel Rei, a proposició del Consell General del poder judicial, en la forma que la llei determine.

Art. 124. 1. El Ministeri Fiscal, sens perjudici de les funcions encomanades a altres òrgans, té la missió de promoure l'acció de la justícia en defensa de la legalitat, dels drets dels ciutadans i de l'interès públic tutelat per la llei, d'ofici o bé a petició dels interessats, vetlar per la independència dels Tribunals i procurar davant ells la satisfacció de l'interès social.

2. El Ministeri Fiscal exerceix les seues funcions per mitjà d'òrgans propis, de conformitat amb els principis d'unitat d'actuació i dependència jeràrquica i subjectant-se, en tot cas, als de legalitat i imparcialitat.

3. La llei regularà l'estatut orgànic del Ministeri Fiscal.

4. El Fiscal General de l'Estat serà nomenat pel Rei, a proposició del Govern, havent estat escoltat el Consell General del poder judicial.

Art. 125. Els ciutadans podran exercir l'acció popular i participar en l'Administració de Justícia mitjançant la institució del Jurat, en la

forma i en els processos penals que la llei determine, i en els Tribunals consuetudinaris i tradicionals.

Art. 126. La policia judicial depén dels Jutges, dels Tribunals i del Ministeri Fiscal en les seues funcions d'indegació del delicte i de descobriment i assegurament del delinqüent, en els termes que la llei establezca.

Art. 127. 1. Els Jutges i els Magistrats i també els Fiscals, mentre resten en actiu, no podran exercir altres càrrecs públics ni pertànyer a partits politics o a sindicats. La llei establirà el sistema i les modalitats d'associació professional dels Jutges, dels Magistrats i dels Fiscals.

2. La llei establirà el règim d'incompatibilitats dels membres del poder judicial, que n'haurà de assegurar la total independència.

TÍTOL VII

Economia i Finances

Art. 128. 1. Tota la riquesa del país en les seues diverses formes, i siga quina siga la seua titularitat, resta subordinada a l'interés general.

2. Es reconeix la iniciativa pública en l'activitat econòmica. Mitjançant una llei, determinats recursos o serveis essencials podran ser reservats al sector públic, especialment en cas de monopoli; podrà ser acordada, també, la intervenció d'empreses quan ho exigisca l'interés general.

Art. 129. 1. La llei establirà les formes de participació dels interessats en la Seguretat Social i en l'activitat dels organismes públics la funció des quals afecte directament la qualitat de la vida o l'interés general.

2. Els poders públics promouran eficaçment les diverses formes de participació en l'empresa i fomentaran, mitjançant una legislació adequada, les societats cooperatives. També establiran els mitjans que faciliten l'accés dels treballadors a la propietat dels mitjans de producció.

Art. 130. 1. Els poders públics atendran a la modernització i al desenvolupament de tots els sectors econòmics i, assenyaladament, de l'agricultura, la remaderia, la pesca i l'artesania, a fi d'equiparar el nivell de vida de tots els espanyols.

2. Amb la mateixa finalitat es donarà un tractament especial a les zones de muntanya.

Art. 131. 1. L'Estat, mitjançant una llei, podrà planificar l'activitat econòmica general per a atendre les necessitats collectives, equilibrar i harmonitzar el desenvolupament regional i sectorial i estimular el creixement de la renda i de la riquesa i la distribució més justa d'aquesta darrera.

2. El Govern elaborarà els projectes de planificació d'acord amb les previsions que li siguin subministrades per les Comunitats Autònomes i l'assessorament i la col·laboració dels sindicats i de les altres organitzacions professionals, empresarials i econòmiques. Amb aquesta finalitat es constituirà un Consell, la composició i les funcions del qual desenvoluparà una llei.

Art. 132. 1. La llei regularà el règim jurídic dels béns de domini públic i dels comunals inspirant-se en els principis d'inalienabilitat, imprescriptibilitat i inembargabilitat, i també en regularà la desafectació.

2. Són béns de domini públic estatal els que la llei determine i, en qualsevol cas, la zona marítimo-terrestre, les platges, la mar territorial i els recursos naturals de la zona econòmica i de la plataforma continental.

3. Seran regulats per llei, el Patrimoni de l'Estat i el Patrimoni Nacional, i l'administració, defensa i conservació d'aquests.

Art. 133. 1. La potestat originària per a establir els tributs correspon exclusivament a l'Estat mitjançant una llei.

2. Les Comunitat Autònomes i les Corporacions locals podran establir i exigir tributs, d'acord amb la Constitució i amb les lleis.

3. Qualsevol benefici fiscal que afecte els tributs de l'Estat haurà d'establir-se en virtut d'una llei.

4. Les administracions públiques solament podran contraure obligacions financeres i fer despeses d'acord amb les lleis.

Art. 134. 1. Correspon al Govern d'elaborar els pressuposts generals de l'Estat, a les Corts Generals d'examinar-los, esmenar-los i aprovar-los.

2. Els pressuposts generals de l'Estat tindran caràcter anual, inclouran la totalitat de les despeses i els ingressos del sector públic estatal i s'hi consignarà l'import dels beneficis fiscals que afecten els tributs de l'Estat.

3. El Govern tindrà l'obligació de presentar davant el Congrés dels Diputats els pressuposts generals, tres mesos abans, com a mínim, que expiren els de l'any anterior.

4. Si la Llei de Pressuposts no s'aprova abans del primer dia de l'exercici econòmic corresponent, els Pressuposts de l'exercici anterior restaran prorrogats automàticament fins que s'aproven els nous.

5. Havent aprovat els pressuposts generals de l'Estat, el Govern podrà presentar projectes de llei que impliquen l'augment de la despesa pública o la disminució dels ingressos corresponents a aquell mateix exercici pressupostari.

6. Tota proposició o esmena que supose un augment dels crèdits o una disminució dels ingressos pressupostaris requerirà la conformitat del Govern per tal de ser tramitada.

7. La Llei de Pressuposts no pot crear tributs. Podrà modificarlos si una llei tributària substantiva ho fa preveure.

Art. 135. 1. El Govern haurà de restar autoritzat per una llei per tal d'emetre deute públic o contraure crèdit.

2. Es considerarà sempre que els crèdits per a abonar el pagament d'interessos i capital del Deute Públic són inclosos en l'estat de despeses dels pressuposts, i no podran ser objecte d'esmenes ni de modificacions mentre s'ajusten a les condicions de la llei d'emissió.

Art. 136. 1. El Tribunal de Comptes és l'òrgan fiscalitzador suprem dels comptes i de la gestió econòmica de l'Estat i, alhora, del sector públic. Dependrà directament de les Corts Generals i exercirà les seues funcions delegadament d'elles en l'examen i la comprovació del Compte General de l'Estat.

2. Els comptes de l'Estat i del sector públic estatal seran retuts al Tribunal de Comptes, el qual els censurarà. El Tribunal de Comptes, sens perjudici de la seua jurisdicció, trametrà a les Corts Generals un informe anual en què, sempre que siga procedent, comunicarà les infraccions o les responsabilitats en què, segons el seu judici, s'haja incorregut.

3. Els membres del Tribunal de Comptes gaudiran de la mateixa independència i inamobilitat i restaran sotmesos a les mateixes incompatibilitats que els Jutges.

4. Una llei orgànica regularà la composició, l'organització i les funcions del Tribunal de Comptes.

TÍTOL VIII

De l'organització territorial de l'Estat

CAPÍTOL PRIMER

Principis generals

Art. 137. L'Estat s'organitza territorialment en municipis, en províncies i en les Comunitats Autònomes que es constitueixen. Totes aquestes entitats gaudeixen d'autonomia per a la gestió dels interessos respectius.

Art. 138. 1. L'Estat garanteix la realització efectiva del principi de solidaritat consagrat en l'article 2 de la Constitució i vetlarà per l'establiment d'un equilibri econòmic adequat i just entre les diverses parts del territori espanyol, i atindrà assenyaladament les circumstàncies del fet insular.

2. Les diferències entre els Estatuts de les diverses Comunitats Autònomes no podran implicar en cap cas privilegis econòmics o socials.

Art. 139. 1. Tots els espanyols tenen els mateixos drets i les mateixes obligacions en qualsevol part del territori de l'Estat.

2. Cap autoritat no podrà adoptar mesures que directament o indirectament obstaculitzen la llibertat de circulació i l'establiment de les persones i la lliure circulació de béns per tot el territori espanyol.

CAPÍTOL II

De l'administració local

Art. 140. La Constitució garanteix l'autonomia dels municipis, els qual gaudiran de personalitat jurídica plena. El govern i l'administració municipal correspon als respectius Ajuntaments, integrats pels alcaldes i els regidors. Els regidors seran elegits pels veïns del municipi mitjançant sufragi universal igual, lliure, directe i secret, en la forma establida per la llei. Els alcaldes seran elegits pels regidors o pels veïns. La llei regularà les condicions en què siga procedent el règim de consell obert.

Art. 141. 1. La província és una entitat local amb personalitat jurídica pròpia, determinada per l'agrupació de municipis i la divisió territorial per al compliment de les activitats de l'Estat. Qualsevol alteració dels límits provincials haurà de ser aprovada per les Corts Generals per mitjà d'una llei orgànica.

2. El Govern i l'administració autònoma de les províncies seran encamanats a Diputacions o altres Corporacions de caràcter representatiu.

3. Es podran crear agrupacions de municipis diferents de la província.

4. En els arxipèlags, les illes tindran, a més, la seua administració pròpia en forma de cabildos o consells.

Art. 142. Les Hisendes locals hauran de disposar dels mitjans suficients per a l'exercici de les funcions que la llei atribueix a les Corporacions respectives, i es nodriran fonamentalment de tributs propis i de la participació en els de l'Estat i en els de les Comunitats Autònomes.

CAPÍTOL III

De les Comunitats Autònomes

Art. 143. 1. En l'exercici del dret a l'autonomia reconegut en l'article 2 de la Constitució, les províncies limítrofs que tinguen característiques històriques, culturals i econòmiques comunes, els territoris insulars i les províncies d'entitat regional històrica podran accedir a l'autogovern i constituir-se en Comunitats Autònomes d'acord amb el que preveu aquest Títol i els Estatuts respectius.

2. La iniciativa del procés autònom correspon a totes les diputacions interessades o a l'òrgan interinsular corresponent, i als dos terços dels municipis la població dels quals represente, com a mínim, la majoria del cens electoral de cada província o de cada illa. Aquests requisits hauran d'acomplir-se dins el termini de sis mesos d'ençà del primer acord al respecte adoptat per alguna de les Corporacions locals interessades.

3. La iniciativa, en el cas de no reeixir, només podrà repetir-se al cap de cinc anys.

Art. 144. Per motiu d'interés nacional, i per mitjà d'una llei orgànica, les Corts Generals podran:

a) Autoritzar la constitució d'una comunitat autònoma encara que el seu àmbit territorial no supere el d'una província i no reunisca les condicions de l'apartat 1 de l'article 143.

b) Autoritzar o acordar, en el seu cas, un estatut d'autonomia a territoris que no es troben integrats en l'organització provincial.

c) Substituir la iniciativa de les Corporacions locals a què es refereix l'apartat 2 del l'article 143.

Art. 145. 1. En cap cas s'admetrà la federació de Comunitats Autònomes.

2. Els estatuts podran preveure els casos, requisits i termes en què les Comunitats Autònomes podran celebrar convenis entre elles per tal d'acomplir i prestar serveis que els siguen propis; i podran preveure, també, el caràcter i els efectes de la corresponent comunicació a les Corts Generals. En els altres casos, els acords de cooperació entre les Comunitats Autònomes requeriran l'autorització de les Corts Generals.

Art. 146. El projecte d'Estatut serà elaborat per una assemblea composta pels membres de la Diputació o l'òrgan interinsular de les províncies afectades i pels Diputats i els Senadors que n'hagen estat elegits i serà elevat a les Corts Generals, les quals li donaran tramitació de llei.

Art. 147. 1. Dins els termes de la present Constitució, els estatuts seran la norma institucional bàsica de cada Comunitat Autònoma, i l'Estat els reconeixerà i els empararà com a part integrant del seu ordenament jurídic.

2. Els estatuts d'autonomia hauran de fer constar:

a) La denominació de la Comunitat que s'ajuste més bé a la seua identitat històrica.

b) La delimitació del territori.

c) La denominació, l'organització i la seu de les institucions autònomes pròpies.

d) Les competències assumides dins el marc establert per la Constitució i per les bases per al traspass dels serveis que els correspondran.

3. La reforma dels Estatuts s'ajustarà al procediment que ells mateixos estableixen i requerirà, en qualsevol cas, l'aprovació de les Corts Generals per llei orgànica.

Art. 148. 1. Les Comunitats Autònomes podran assumir competències en les matèries següents:

- 1 Organització de les seues institucions d'autogovern.
- 2 Les alteracions dels termes municipals compresos en el seu territori i, en general, les funcions que corresponguen a l'Administració de l'Estat sobre Corporacions locals, la transferència de les quals autoritze la legislació sobre Règim Local.
- 3 Ordenació del territori, urbanisme i habitatge.
- 4 Les obres públiques d'interés per a la Comunitat Autònoma dins el seu territori.
- 5 Els ferrocarrils i les carreteres l'itinerari dels quals transcorre íntegrament dins el territori de la Comunitat Autònoma i, de la mateixa manera, el transport fet per aquests mitjans o per cable.
- 6 Els ports de refugi, els ports i els aeroports esportius i, en general, els que no acompleixen activitats comercials.
- 7 L'agricultura i la ramaderia, d'acord amb l'ordenació general de l'economia.
- 8 Espais forestals i el seu aprofitament.
- 9 La gestió en matèria de protecció del medi ambient.
- 10 Els projectes, la construcció i l'explotació dels aprofitaments hidràulics, canals i regadius d'interés per a la Comunitat Autònoma, les aigües minerals i les termals.
- 11 La pesca en aigües interiors, la de marisc i l'aqüicultura, la caça i la pesca fluvial.
- 12 Fires interiors.
- 13 El foment del desenvolupament econòmic de la Comunitat Autònoma dins els objectius marcats per la política econòmica nacional.
- 14 L'artesania.
- 15 Els museus, les biblioteques i els conservatoris de música d'interés per a la Comunitat Autònoma.
- 16 El patrimoni monumental d'interés per a la Comunitat Autònoma.
- 17 El foment de la cultura, de la investigació i, en el seu cas, de l'ensenyament de la llengua de la Comunitat Autònoma.
- 18 La promoció i l'ordenació del turisme dins el seu àmbit territorial.
- 19 Promoció de l'esport i del lleure
- 20 Assistència social.
- 21 Sanitat i Higiene.

22 La vigilància i la protecció dels seus edificis i de les seues instal·lacions. La coordinació i altres facultats en relació amb les policies locals en els termes que establezca una llei orgànica.

2. Havent transcorregut cinc anys, i mitjançant la reforma dels seus estatuts, les Comunitats Autònomes podran ampliar successivament les seues competències dins el marc establert per l'article 149.

Art. 149. 1. L'Estat té la competència exclusiva sobre les matèries següents:

1 La regulació de les condicions bàsiques que garanteixen la igualtat de tots els espanyols en l'exercici dels drets i en el compliment dels deures constitucionals.

2 Nacionalitat, immigració, emigració, estrangeria i dret d'asil.

3 Relacions internacionals.

4 Defensa i Forces Armades.

5 Administració de Justícia.

6 Legislació mercantil, penal i penitenciària; legislació processal, sense perjudici de les especialitats que en aquest ordre es deriven necessàriament de les particularitats del dret substantiu de les Comunitats Autònomes.

7 Legislació laboral; sens perjudici que siga executada pels òrgans de les Comunitats Autòmes.

8 Legislació civil, sens perjudici de la conservació, modificació i desenvolupament dels drets civils, forals o especials per part de les Comunitats Autònomes allà on n'hi haja. En qualsevol cas, les regles relatives a l'aplicació i a l'eficàcia de les normes jurídiques, relacions jurídic-civils relatives a les formes de matrimoni, ordenació dels registres i instruments públics, bases de les obligacions contractuals, normes per a resoldre els conflictes de lleis i la determinació de les fonts del Dret, d'acord, en aquest darrer, amb les normes del dret foral o especial.

9 Legislació sobre propietat intel·lectual i industrial.

10 Règim duaneri i aranzelari; comerç exterior.

11 Sistema monetari: divises, canvi i convertibilitat; bases de l'ordenació del crèdit, banca i assegurances.

12 Legislació sobre pesos i mesures, determinació de l'hora oficial.

13 Bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica.

14 Hisenda general i Deute de l'Estat.

15 Foment i coordinació general de la investigació científica i tècnica.

16 Sanitat exterior. Bases i coordinació general de la sanitat. Legislació sobre productes farmacèutics.

17 Legislació bàsica i règim econòmic de la Seguretat Social, sens perjudici que les Comunitats Autònomes n'executen els serveis.

18 Les bases del règim jurídic de les Administracions públiques i del règim estatutari dels seus funcionaris, les quals garantiran, en qualsevol cas, als administrats un tractament comú davant aquelles; el procediment administratiu comú, sense perjudici de les especialitats derivades de l'organització pròpia de les Comunitats Autònomes; legislació sobre expropiació forçosa; legislació bàsica sobre contractes i concession administratives i el sistema de responsabilitat de totes les Administracions públiques.

19 Pesca marítima, sens perjudici de les competències que s'atribueixen a les Comunitats Autònomes en aquest sector.

20 Marina mercant i abanderament de vaixells, il·luminació de costes i senyals marítims; ports d'interés general; control de l'espai aeri, trànsit i transport aeri; servei meteorològic i matriculació d'aeronaus.

21 Ferrocarrils i transports terrestres que circulen dins els territoris de més d'una Comunitat Autònoma; règim general de comunicacions; tràfic i circulació de vehicles de motor; correus i telecomunicacions; cables aeris, submarins i radiocomunicació.

22 La legislació, ordenació i concessió de recursos i aprofitaments hidràulics si les aigües passen per més d'una Comunitat Autònoma, i l'autorització de les instal·lacions elèctriques si l'aprofitament afecta una altra Comunitat o si el transport d'energia ix del seu àmbit territorial.

23 Legislació bàsica sobre protecció del medi ambient, sense perjudici de les facultats de les Comunitats Autònomes per a l'establiment de normes addicionals de protecció. La legislació bàsica sobre espais i aprofitaments forestals i vies ramaderes.

24 Obres públiques d'interés general o que la realització de les quals afecte més d'una Comunitat Autònoma.

25 Bases del règim miner i energètic.

26 Règim de producció, comerç, tinença i ús d'armes i d'explosius.

27 Normes bàsiques del règim de premsa, radio i televisió i, en general, de tots els mitjans de comunicació social, sens perjudici de les facultats de desenvolupament i executió que corresponguen a les Comunitats Autònomes.

28 Defensa del patrimoni cultural, artístic i monumental espanyol contra l'exportació i l'expoliació; museus, biblioteques i arxius de titularitat estatal, sens perjudici que les Comunitats Autònomes n'exerceixen la gestió.

29 Seguretat pública, sens perjudici que les Comunitats Autònomes puguen crear policies en la forma que els respectius estatuts estableixen dins el marc del que dispone una llei orgànica.

30 Regulació de les condicions d'obtenció, expedició i homologació de títols acadèmics i professionals, i normes bàsiques per al desenvolupament de l'article 27 de la Constitució, a fi de garantir el compliment de les obligacions del poders públics en aquesta matèria.

31 Estadística per a finalitats estatals.

32 Autorització per a la convocatòria de consultes populars per via de referèndum.

2. Sens perjudici de les competències que podran assumir les Comunitats Autònomes, l'Estat considerarà el servei de la cultura com un deure i una atribució essencial i facilitarà la comunicació cultural entre les Comunitats Autònomes d'acord amb elles.

3. Les matèries, no atribuïdes expressament a l'Estat per aquesta Constitució podran correspondre a les Comunitats Autònomes en virtut dels Estatus respectius. La competència sobre les matèries que no hagen estat assumides pels Estatus d'Autonomia correspondrà a l'Estat, les normes del qual prevaldran, en cas de conflicte, sobre les de les Comunitats Autònomes en tot allò que no haja estat atribuït a la competència exclusiva d'aquestes darreres. En qualsevol cas, el Dret estatal serà supletori del dret de les Comunitats Autònomes.

Art. 150. 1. Les Corts Generals, en matèries de competència estatal, podran atribuir a totes o a algunes de les Comunitats Autònomes la facultat de dictar, per a elles mateixes, normes legislatives dins del marc dels principis, bases i directrius fixats per una llei estatal. Sens perjudici de la competència dels Tribunal, dins cada llei-marc s'establirà la modalitat del control de les Corts Generals sobre aquestes normes legislatives de les Comunitats Autònomes.

2. L'Estat podrà transferir o delegar a les Comunitats Autònomes, mitjançant una llei orgànica, facultats corresponents a una matèria de titularitat estatal que per la seua naturalesa siguen susceptibles de transferència o de delegació. La llei preveurà en cada cas la transferència corresponent de mitjans financers i també les formes de control que l'Estat es reserve.

3. L'Estat podrà dictar lleis que estableixen els principis necessaris per a harmonitzar les disposicions normatives de les Comunitats, fins i tot en el cas de matèries atribuïdes a la seua competència, sempre que ho demane l'interés general. Correspon a les Corts Generals d'apreciar l'existència d'aquesta necessitat, per majoria absoluta de cada Cambra.

Art. 151. 1. No caldrà deixar transcórrer el termini de cinc anys a què es refereix l'apart 2 de l'article 148 en cas que, dins el termini que estableix l'article 143.2, acorden la iniciativa del procés autonòmic, a més de les Diputacions o els òrgans interinsulars corresponents, les tres quartes parts dels municipis de cadascuna de les províncies afectades, les quals representen, com a mínim, la majoria del cens electoral de cadascuna i siga ratificada mitjançant un referèndum del vot afirmatiu de la majoria absoluta dels electors de cada província en els termes que establezca una llei orgànica.

2. En el cas previst en l'apartat anterior, el procediment per a elaborar l'Estatut serà el següent:

1 El Govern convocarà tots els Diputats i Senadors elegits en les circumscripcions compreses dins l'àmbit territorial que pretenga accedir a l'autogovern per tal que es constitueixen en Assemblea, amb l'única finalitat d'elaborar l'Estatut d'autonomia corresponent, mitjançant l'acord de la majoria absoluta dels seus membres.

2. Una vegada haja aprovat el projecte d'Estatut l'Assemblea de Parlamentaris, aquest serà tramès a la Comissió Constitucional del Congrés, la qual, dins el termini de dos mesos, l'examinarà amb el concurs i l'assistència d'una delegació de l'Assemblea proposant per tal de determinar-ne d'un acord comú la formulació definitiva.

3. Si s'arribava a un acord, el text que en resultara serà sotmès al referèndum del cos electoral de les províncies compreses dins l'àmbit territorial de l'Estatut projectat.

4 Si el projecte d'Estatut és aprovat a cada província per la majoria dels vots emesos vàlidament, serà elevat a les Corts Generals. Els Plens de totes dues Cambres decidiran sobre el text per mitjà d'un vot de ratificació. Havent estat aprovat l'Estatut, el Rei el sancionarà i el promulgarà com a llei.

5. Si no s'arribava a l'acord a què es refereix l'apartat 2 d'aquest número, les Corts Generals donaran al projecte d'Estatut la tramitació de llei. El text que aquestes aproven serà sotmès al referèndum del cos electoral de les províncies compreses dins l'àmbit territorial del l'Estatut projectat. Si forà aprovat per la majoria dels vots emesos vàlidament a cada província, la promulgació serà feta en els termes de l'apartat anterior.

3. En els casos prevists dels paràgrafs 4 i 5 de l'apartat anterior, la manca d'aprovació del projecte d'Estatut per part d'una o de més d'una província no impedirà la constitució de la Comunitat Autònoma projectada per part de les altres en la forma que establezca la llei orgànica prevista per l'apart 1 d'aquest article.

Art. 152. 1. En els Estatuts aprovats del procediment a què es refereix l'article anterior, l'organització institucional autònoma es basarà en una Assemblea Legislativa elegida per sufragi universal d'acord amb un sistema de representació proporcional que assegure també la representació de les diverses zones del territori; un Consell de Govern amb funcions executives i administratives, i un President, elegit per l'Assemblea entre els seus membres i nomenat pel Rei, al qual correspon la direcció del Consell de Govern, la suprema representació de la comunitat respectiva i la de l'Estat dins aquella. El President i els membres del Consell de Govern seran responsables políticament davant l'Assemblea. Un Tribunal Superior de Justícia, sens perjudici de la jurisdicció que corresponda al Tribunal Suprem, culminarà l'Organització judicial dins l'àmbit territorial de la Comu-

nitat Autònoma. En els Estatuts de les Comunitats Autònomes podran establir se els supòsits i les formes de participació d'aquelles en l'organització de les demarcacions judicials del territori, tot de conformitat amb el que preveu la llei orgànica del poder judicial i dins la unitat i la independència pròpies d'aquest darrer. Sens perjudici del que disposa l'article 123, les successives instàncies processals, en el seu cas, s'esgotaran davant òrgans radicats en el mateix territori de la Comunitat Autònoma en què estiga l'òrgan competent en primera instància.

2. Una vegada hagen estat sancionats i promulgats els respectius Estatuts, només podran ser modificats mitjançant els procediments que ells mateixos estableixen i mitjançant referèndum entre els electors inscrits en els censos corresponents.

3. Els Estatuts podran establir circumscripcions territorials pròpies que gaudiran de plena personalitat jurídica mitjançant l'agrupació de municipis limítrofs.

Art. 153. El control de l'activitat dels òrgans de les Comunitats Autònomes serà exercit:

a) Pel Tribunal Constitucional en allò que es refereix a la constitucionalitat de les seues disposicions administratives amb força de llei.

b) Pel Govern, previ dictament del Consell d'Estat, en allò que pertoca a l'exercici de funcions delegades a què es refereix l'apartat 2 de l'article 150.

c) Per la jurisdicció contencioso-administrativa en allò que es refereix a l'administració autònoma o a les seues normes reglamentàries.

d) Pel Tribunal de Comptes en els aspectes econòmics i pressupostaris.

Art. 154. Un delegat nomenat pel Govern dirigirà l'administració de l'Estat en el territori de la Comunitat Autònoma i la coordinarà, si és procedent, amb l'administració pròpia de la Comunitat.

Art. 155. 1. Si una Comunitat Autònoma no complia les obligacions que la Constitució o altres lleis li imposaven, o actuava de forma que atemptara greument contra l'interés general d'Espanya, el Govern, previ requeriment desatés fet al President de la Comunitat Autònoma, amb l'aprovació per majoria absoluta del Senat, podrà adoptar les mesures necessàries per tal d'obligar-la al compliment forçós de les dites obligacions o per tal de protegir l'interés general esmentat.

2. Per a l'execució de les mesures previstes a l'apartat anterior, el Govern podrà donar instruccions a totes les autoritats de les Comunitats Autònomes.

Art. 156. 1. Les Comunitats Autònomes gaudiran d'autonomia financera per a acomplir i exercir les seues competències d'acord amb els principis de coordinació amb la Hisenda estatal i de solidaritat entre tots els espanyols.

2. Les Comunitats Autònomes podran actuar com a delegats o col·laboradors de l'Estat en la tasca de recaptació, gestió i liquidació dels recursos tributaris d'aquest, d'acord amb las lleis i els Estatuts.

Art. 157. 1. Els recursos de les Comunitats Autònomes seran constituïts per:

a) Impostos cedits totalment o parcialment per l'Estat; recàrrecs sobre impostos estatals i altres participacions en els ingressos de l'Estat.

b) Els seus propis impostos, taxes i contribucions especials.

c) Transferències d'un fons de compensació interterritorial i altres assignacions a càrrec dels Pressuposts Generals de l'Estat.

d) Rendiments procedents del seu patrimoni i ingressos de dret privat.

e) El producte de les operacions de crèdit.

2. Les Comunitats Autònomes no podran adoptar en cap cas mesures tributàries sobre béns situats fora del seu territori o que constitueixen un obstacle per a la lliure circulació de mercaderies o de serveis.

3. L'exercici de les competències financeres enumerades en l'anterior apartat 1, les normes per a resoldre els conflictes que pogueren sorgir i les possibles formes de col·laboració financiera entre les Comunitats Autònomes i l'Estat podran ser regulades per mitjà d'una llei orgànica.

Art. 158. 1. En els Pressuposts Generals de l'Estat es podrà establir una assignació a les Comunitats Autònomes en funció del volum dels serveis i de les activitats estatals que hagen assumit i de la garantia d'un nivell mínim en la prestació dels serveis públics fonamentals en tot el territori espanyol.

2. Per tal de corregir desequilibris econòmics interterritorials i fer efectiu el principi de solidaritat es constituirà un Fons de Compensació destinat a despeses d'inversió, els recursos del qual seran distribuïts per les Corts Generals entre les Comunitats Autònomes i les províncies, en el seu cas.

TÍTOL IX

Del Tribunal Constitucional

Art. 159. 1. El Tribunal Constitucional es compon de 12 membres nomenats pel Rei, dels quals, quatre a proposició del Congrés, per majoria de les tres cinquenes parts dels seus membres, quatre a proposició del Senat, amb idèntica majoria, dos a proposició del Govern, i dos a proposició del Consell General del Poder judicial.

2. Els membres del Tribunal Constitucional hauran de ser nomenats entre Magistrats i Fiscals, Professors d'Universitat, funcionaris públics i advocats, tots ells juristes de competència reconeguda amb més de quinze anys d'exercici professional.

3. El període de designació dels membres del Tribunal Constitucional tindrà una durada de deu anys i es renovaran per terços cada tres anys.

4. La condició de membre del Tribunal Constitucional és incompatible: amb qualsevol mandat representatiu; amb els càrrecs polítics o administratius; amb l'exercici de funcions directives en un partit polític o en un sindicat o d'un càrrec al seu servei; amb l'exercici de les carreres judicial i fiscal; i amb qualsevol activitat professional o mercantil.

Altament, els membres del Tribunal Constitucional tindran les incompatibilitats pròpies dels membres del poder judicial.

5. Els membres del Tribunal Constitucional seran independents i inamovibles en l'exercici del seu mandat.

Art. 160. El president del Tribunal Constitucional serà nomenat entre els membres d'aquest, pel Rei, a proposició del mateix Tribunal en ple i per a un període de tres anys.

Art. 161. 1. El Tribunal Constitucional té jurisdicció en tot el territori espanyol i és competent per a conèixer:

a) Del recurs d'inconstitucionalitat contra lleis i disposicions normatives amb força de llei. La declaració d'inconstitucionalitat d'una norma amb rang de llei, interpretada per la jurisprudència afectarà aquesta, però la sentència o sentències que n'hagen recaigut no perdran el valor de cosa jutjada.

b) Del recurs d'emparament per violació dels drets i de les llibertats continguts en l'article 53.2 d'aquesta Constitució, en els casos i formes que la llei establezca.

c) Dels conflictes de competència entre l'Estat i les Comunitats Autònomes o dels de les Comunitats Autònomes entre elles.

d) De les altres matèries que li atribueixen la Constitució o les lleis orgàniques.

2. El Govern podrà impugnar davant el Tribunal Constitucional les disposicions i resolucions adoptades pels òrgans de les Comunitats Autònomes. La impugnació provocarà la suspensió de la disposició o de la resolució recorreguda, però el Tribunal, en el seu cas, haurà de ratificar-la o alçar-la en un termini no superior als cinc mesos.

Art. 162. 1. Tenen legitimitat:

a) Per a interposar el recurs d'inconstitucionalitat, el President del Govern, el Defensor del Poble, cinquanta Diputats, cinquanta Senadors, els òrgans col·legits executius de les Comunitats Autònomes i, en el seu cas, les seues Assemblees.

b) Per a interposar el recurs d'emparament, tota persona natural o jurídica que invoque un interès legítim, a més del Defensor del Poble i del Ministeri Fiscal.

2. En els altres casos la llei orgànica determinarà les persones i els òrgans legitimats.

Art. 163. Quan en algun procés, un òrgan judicial considere que una norma amb rang de llei, aplicable al cas, de la validesa de la qual depenga el veredict, pugui ser contrària a la Constitució, plantejarà la qüestió davant el Tribunal Constitucional en els casos, en la forma i amb els efectes que la llei estableixca, que en cap cas seran suspensius.

Art. 164. 1. Les sentències del Tribunal Constitucional es publicaran en el butlletí oficial de l'Estat amb els vots particulars, si n'hi haguera. Tenen el valor de cosa jutjada a partir de l'endemà d'haver estat publicades i no hi ha cap mena de recurs en contra. Aquelles que declaren la inconstitucionalitat d'una llei o d'una norma amb força de llei i totes aquelles que no es limiten a l'estimació subjectiva d'un dret, tenen plens efectes davant tothom.

2. Llevat que en el veredict es dispose altrament, subsistirà la vigència de la llei en la part no afectada per la inconstitucionalitat.

Art. 165. Una llei orgànica regularà el funcionament del Tribunal Constitucional, l'estatut dels seus membres, el procediment davant aquell i les condicions per a l'exercici de les accions.

TÍTOL X

De la reforma constitucional

Art. 166. La iniciativa de reforma constitucional s'exercirà en la forma prevista en els apartats 1 i 2 de l'article 87.

Art. 167. 1. Els projectes de reforma constitucional hauran de ser aprovats per una majoria de les tres cinquenes parts de cada una de les Cambres. Si no hi haguera acord entre totes dues, s'intentarà obtenir-lo mitjançant la creació d'una Comissió de composició paritària de Diputats i Senadors que presentarà un text que serà votat pel Congrés i pel Senat.

2. En cas de no aconseguir-se l'aprovació mitjançant el procediment de l'apartat anterior, i sempre que el text haguera obtingut el vot favorable de la majoria absoluta del Senat, el Congrés, per majoria de les dues terceres parts, podrà aprovar la reforma.

3. Una vegada haja estat aprovada la reforma per les Corts Generals, serà sotmesa a referèndum per tal de ser ratificada, sempre que ho demane una dècima part dels membres de qualsevol de les Cambres, dins l'espai dels quinze dies següents al de l'aprovació.

Art. 168. 1. Si es proposava la revisió total de la Constitució o una de parcial que afectara al Títol Preliminar, el Capítol Segon, Secció 1.ª del Títol I, o el Títol II, es procedirà a l'aprovació del principi per majoria dels dos terços de cada Cambra, i a la dissolució immediata de les Corts.

2. Les Cambres elegides hauran de ratificar la decisió i procedir a l'estudi del nou text constitucional, que haurà de ser aprovat per majoria dels dos terços de les dues Cambres.

Art. 169. No podrà iniciar-se la reforma constitucional en temps de guerra o de vigència d'algun dels estats previstos en l'article 116.

DISPOSICIONS ADDICIONALS

Primera.—La Constitució empara i respecta els drets històrics dels territoris forals.

L'actualització general del dit règim foral es durà a terme, en el seu cas, dins el marc de la Constitució i dels Estatuts d'Autonomia.

Segona.—La declaració de majoria d'edat que conté l'article 12 d'aquesta Constitució no perjudica les situacions emparades pels drets forals en l'àmbit del dret privat.

Tercera.—La modificació del règim econòmic i fiscal de l'arxipèlag canari requerirà un informe previ de la Comunitat Autònoma o, en el seu cas, de l'òrgan provisional autòmic.

Quarta.—En les Comunitats Autònomes on residesca més d'una Audiència Territorial, els Estatuts d'Autonomia respectius podran mantenir les que ja hi eren i distribuir les competències entre elles, sempre de conformitat amb el que preveu la llei orgànica i mantenint-ne la unitat i la independència.

DISPOSICIONS TRANSITÒRIES

Primera.—En els territoris dotats d'un règim provisional d'autonomia, els seus òrgans col·legiats superiors, per mitjà d'un acord adoptat per la majoria absoluta dels seus membres, podran substituir la iniciativa que l'apartat 2 de l'article 143 atribueix a les Diputacions Provincials o als òrgans interinsulars corresponents.

Segona.—Els territoris que en el passat hagueren plebiscitat afirmativament projectes d'Estatut d'Autonomia i en el moment de promulgar aquesta Constitució compten amb règims provisionals d'autonomia, podran procedir immediatament en la forma prevista per l'apartat 2 de l'article 148, sempre que ho acorden així, per majoria absoluta, els òrgans preautònoms col·legiats superiors, els quals hauran de comunicar-ho al Govern. El projecte d'Estatut serà elaborat d'acord amb allò que estableix l'article 151, número 2, a convocatòria de l'òrgan col·legiat preautòmic.

Tercera.—La iniciativa del procés autòmic per part de les Corporacions locals o dels seus membres, prevista per l'apartat 2 de l'ar-

ticle 143, s'antén que és diferida, amb tots els seus efectes, fins a la celebració de les primeres eleccions locals sota la vigència de la Constitució.

Cuarta.—1. En el cas de Navarra, i a efectes de la seua incorporació al Consell General Basc o al règim autonòmic basc que el substituesca en lloc del que estableix l'article 143 de la Constitució, la iniciativa correspon a l'òrgan Foral Competent, el qual adoptarà la seua decisió per majoria dels membres que la componen. Per tal que la dita iniciativa siga vàlida, caldrà, a més, que la decisió de l'òrgan Foral competent siga ratificada per un referèndum convocat expressament a aquest efecte, i aprovat per majoria dels vots vàlids emesos.

2. Si la iniciativa no reixira, només es podrà tornar a produir en un altre període de mandat de l'òrgan Foral competent, i en qualsevol cas, quan haja transcorregut el termini mínim que estableix l'article 143.

Cinquena.—Les ciutats de Ceuta i Melilla podran constituir-se en Comunitats Autònomes en el cas que ho decideixquen així els seus respectius Ajuntaments, per mitjà d'un acord adoptat per la majoria absoluta dels seus membres i, si ho autorizen les Corts Generals, mitjançant una llei orgànica, en els termes prevists per l'article 144.

Sisena.—Si es trameten a la Comissió de Constitució del Congrés diversos projectes d'Estatut, seran dictaminats per l'ordre en que hi hagueren entrat, i el termini de dos mesos a què es refereix l'article 151 començarà a comptar des que la Comissió acabe l'estudi del projecte o projectes de què successivament-haja conegut.

Setena.—Els organismes provisionals autonòmics es consideraran dissolts en els casos següents:

- a) Una vegada hagen estat constituïts els òrgans que estableixen els estatuts d'autonomia aprovats conformement a aquesta Constitució.
- b) En cas que la iniciativa del procés autonòmic no arribara a recírrer per tal com no complira els requisits prevists a l'article 143.
- c) Si l'organisme no haguera exercit el dret que li reconeix la disposició transitoria primera dins el termini de tres anys.

Vuitena.—1. Després de l'entrada en vigor de la present Constitució les Cambres que l'han aprovada assumiran las funcions i les competències que s'hi assenyalen respectivament per al Congrés i per al Senat, cense que en cap cas el seu mandat s'estenga mes enllà del 15 de juny de 1981.

2. A efecte del que estableix l'article 99, la promulgació de la Constitució es considera com un cas constitucional en el qual es proceden d'aplicar-lo. A aquest efecte, a partir de la dita promulgació s'obrirà un període de trenta dies per a l'aplicació del que disposa el dit article. Durant aquest període, l'actual President del Govern, que assumirà les funcions i les competències que la Constitució estableix per a aquest càrrec, podrà optar per usar de la facultat que li reconeix l'article 115 o bé donar pas, amb la seua dimissió, a l'aplicació

del que estableix l'article 99; en aquest darrer cas restarà en la situació prevista en l'apartat 2 de l'article 101.

3. En cas de dissolució, d'acord amb el que preveu l'article 115 i si no s'haguera produït legalment allò que prexeuen els articles 68 i 69, caldrà aplicar a les eleccions les normes vigents anteriorment, amb les úniques excepcions que en allò que fa referència e ineligibilitats i incompatibilitats s'aplicarà directament allò que preveu l'incís segon de la lletra b) de l'apartat 1 de l'article 70 de la Constitució i el que aquesta mateixa disposa respecte a l'edat de votar i el que estableix l'article 69.3.

Novena.—Als tres anys d'aver estat elegits per primera vegada, els membres del Tribunal Constitucional es designarà per sorteig un grup de quatre membres de la mateixa procedència electiva que hagen de cessar i ser renovats. A aquest únic efecte, es consideraran agrupats com membres de la mateixa procedència els dos designats a proposició del Govern i els dos que procedeixen de la formulada per Consell General del poder judicial. Després d'un segon període de tres anys es renovarà pel mateix procediment un dels dos grups no afectats pel sorteig anterior. Des d'aquell moment la renovació hom s'ajustarà al que estableix el número 3 del l'article 154.

DISPOSICIÓN DEROGATORIA

1. Resta derogada la Llei 1/1977, del 4 de gener per a la Reforma Política, i, en la mesura que no foren ja derogades per aquesta llei, la de Principios Fundamentales del Movimiento del 17 de maig de 1958, el Fuero de los Españoles del 17 de juliol de 1945, el Fuero del Trabajo del 9 de març de 1938, la Ley Constitutiva de las Cortes del 17 de juliol de 1942, la Ley de Sucesión en la Jefatura del Estado del 26 de juliol de 1947, modificades totes per la Lley Orgànica de l'Estat del 10 de gener de 1967 i de la mateixa manera, aquesta darrera i la del Referèndum Nacional del 22 d'octubre de 1945.

2. En la mesura que poguessen conservar alguna vivència, es considera derogat definitivament el Reial Decret del 25 d'octubre de 1839 en allò que poguera afectar les províncies d'Álaba, Guipúscoa i Biscaia.

De la mateixa forma es considera derogada definitivament la Llei del 21 de juliol de 1876.

DISPOSICIÓN FINAL

Aquesta Constitució entrarà en vigor el mateix dia que en siga publicat el text oficial el butlletí oficial de l'Estat. Serà publicada també en les altres llengües d'Espanya.